

CALVINIST ✝ CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B. Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

OCTOBER 7, 1966 — No. 769 — 22nd YEAR OF PUBLICATION

KERKEN ZOEKEN DE WEG NAAR DE INDUSTRIELE SAMENLEVING

door Dr. L. ZIELHUIS

②

Behalve wat in het vorige artikel geschreven is haast ik me nu iets anders te beschrijven. Er zijn namelijk ook interkerkelijke activiteiten, die van meet af aan door de niet-protestantse kerken in een bepaalde streek gezamenlijk zijn opgezet. Ik bedoel de stichtingen voor "Evangelie en Industrie". Dit is het meest intensieve werk, dat van onze zijde wordt gedaan. Hieraan zijn verreweg de meeste industriepredikanten verbonden. De industriepredikant in algemene dienst van de gereformeerde kerken besteedt ook aan dit werk een behoorlijk deel van zijn tijd. Ds. Wijnsma, de christelijk gereformeerde industriepredikant in het Botlekgebied, werkt hier ook nauw mee samen.

Zo spoedig namelijk de kerken hun neus buiten de eigen deur steken, merken ze dat een optreden alléén eenvoudig onmogelijk is. De industrie wil in ons land nog accepteren dat de rooms-katholieke en de niet-roomskatholieke kerken een gescheiden organisatie hebben. Maar in de praktijk gaan de dominee en de geestelijke telkens samen op stap. Waar het maar kan moet je als kerken samen de samenleving benaderen. En dit blijkt in ons land in veel gevallen mogelijk te zijn. Al bepaalt ook bij ons het evangelie zelf de grenzen van deze samenwerking.

De stichtingen voor "Evangelie en Industrie" staan immers dichter bij het dagelijks werk in de ondernemingen dan het werk, dat ik eerst beschreef. Het wil duidelijk werk van de kerken zelf zijn. Maar dan zo dat de dienst aan de mens, die in de industriële bedrijven werkt, duidelijk vanuit de boodschap van het evangelie aan deze mens wordt getoond.

Ook hier ligt het eerste initiatief een vijftien jaren terug. In het IJmondgebied in Noordholland kwamen leden van verschillende niet-roomskatholieke kerken bij elkaar. Ze werkten op de Hoogovens of in de papierindustrie. Elke dag hadden ze te maken met de werkelijkheid van het moderne grootbedrijf. Hun vraag was niet in de eerste plaats: hoe evangeliseren we onder onze collega's, die geen christenen zijn? Maar ze wilden weten: hoe zijn we christen in het gewone leven van elke dag op het bedrijf? Het is hun tot hun vreugde later gebleken dat als je daar over praat, ook niet-christenen belangstelling tonen. Juist vanuit het gezamenlijk ingaan op de gewone vragen van elke dag komt er bij niet-christenen openheid voor de vraag: wat zegt het evangelie daar nu van? Als ergens de herdersstaf van Jezus zichtbaar wordt willen schapen zonder herder luisteren. Maar dan moet ook Jezus zichtbaar worden voor de mensen van vandaag.

Het hoge woord moet er uit: wordt Christus door de kerk, zoals die thans reilt en zeilt, wel genoeg zichtbaar? Kunnen we nog met Paulus zeggen: volg mij na zoals ik Christus navolg? Ook als Paulus tenten maakte was dat voor hem toch opgenomen in het brengen van de boodschap, waarvoor hij kwam. Zijn prediking en zijn houding waren één. Hij wist tegen wie hij sprak en wat hij juist tegen deze mensen zeggen mocht. En dan was het in Athene anders dan in Efeze of in Rome: de boodschap is gelijk, maar de toepassing is verschillend. De boodschap van het evangelie behoeft geen enkele aanpassing vandaag, maar weten we wel goed welke toepassing deze vandaag vraagt?

Wat zeggen we tegen grote groepen arbeiders van wie weinig verantwoordelijkheid wordt gevraagd en daartegenover tegen de topmensen, die aan hun verantwoordelijkheid kapot gaan? Hoe kan een mens de geweldige dynamiek volhouden, die het moderne bedrijfsleven van hem vraagt? Zijn de verhoudingen tussen hoog en laag, vaderlander en buitenlander, wit en bruin, beambte en arbeider in overeenstemming met de Geest van Christus? Wat doen we voor de jongere, die bij zijn intrede in het bedrijf zijn illusies wordt ontnomen? Zien we de nood van de oudere werknemer, die niet meer mee kan en wordt uitgerangeerd? Is de jacht naar geld en status zonder te vragen wie hiervoor op-zij moet, geoorloofd? Wat moeten we aan met de moderne techniek, die duizelingwekkende krachten heeft opgeroepen en nu die krachten niet meer in de hand kan houden? Zijn onze verkoopmethodes verantwoord? Hoe moet je nu aan mensen leiding geven? Wanneer verwordt een vakbond tot een machtsblok en niet meer?

We moeten duidelijk oppassen niet in een zwart-wit-schema terecht te komen. Alsof de kerk alles zou weten en alles goed zou zien en de industrie van niets weet zou hebben. Zo is het helemaal niet. Veel trouwe leden van de kerk zijn over haar verontrust: weet ze werkelijk wel wat er vandaag in de wereld gaande is? Ze gaan telkens weer 's zondags teleurgesteld de kerk uit. Ze hadden zo graag een duidelijker antwoord voor de vragen van maandag gekregen. En in de industrie zien ze hoe daar door inspanning van velen brood is gekomen voor massa's, die vroeger op de rand van de honger leefden. Daar komen ze ook mensen tegen, die misschien geen christen zijn, maar wel serieus een antwoord trachten te vinden op de vraag van het rechte mens zijn in deze wereld. Er is geen enkele reden om de moderne ontwikkeling van het leven zo zonder meer als de grote oorzaak van alle ellenden te zien. Zou God in deze tijd ons dan niet dankbaar willen stemmen voor wat nu onder Zijn voorzienig bestel voor de dag komt aan technisch vernuft, aan brood voor massa's, aan denkkracht en zorg?

Laten we voor het goede en mooie dat we ontvangen, open staan. Maar laten we tegelijk ons niet laten verblinden en de nood van het moderne leven evenzeer blijven zien.

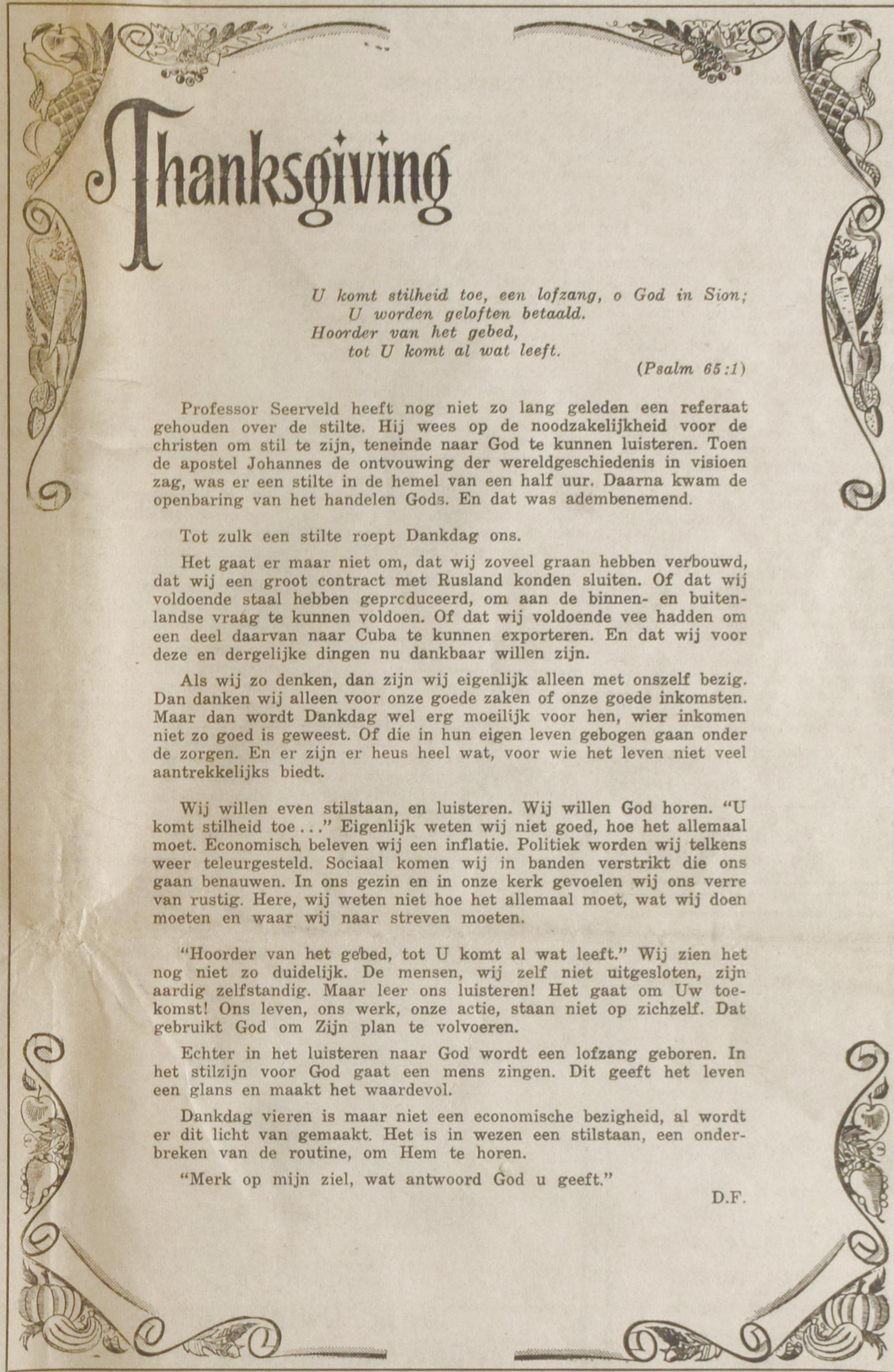
En hierom was het de mensen te doen, die bij hun kerkeraden kwamen en deze bewogen tot de oprichting van een stichting voor "Evangelie en Industrie". Deze beweging begon in de IJmond en zette zich voort in Arnhem en omgeving, Veenendaal en Ede. Aan al deze stichtingen zijn industriepredikanten verbonden, die dan in dienst staan van de niet-roomskatholieke kerken in deze streek. Een gereformeerd predikant bijvoorbeeld blijft voluit in dienst van een bepaalde gereformeerde plaatselijke kerk. Maar hij wordt tegelijk door zijn kerk ter beschikking gesteld van de interkerkelijke stichting, die hem in zijn dagelijks werk begeleidt. We kunnen verwachten dat in de nabije toekomst ook op andere dan de genoemde plaatsen industriepredikanten te werk zullen worden gesteld.

Verkenning is een van de eerste taken: bestudeer wat er gaande is en geef dat door aan de kerken, die je hebben beroepen. Voorlichting van ambtsdragers en gemeenteleden volgt hierop onmiddellijk: ambtsdragersconferenties, gesprekskringen met gemeenteleden. Begeleiding van mensen komt op de industriepredikanten af: bij hun bezoeken aan de bedrijven komen ze gelovigen en ongelovigen tegen en uit deze ontmoeting kan een gesprek groeien, een deelname aan een gespreksgroep of een eenvoudige vraag om raad. Maar ook de structuren waarin de mensen werken, vragen de aandacht: zijn ze zo dat mensen zich daarin als kinderen Gods kunnen bewegen? Sterk valt de nadruk op de dienst: het is steeds afwachten wie contact zoekt en deze dienst kan zich dan op verschillende manieren uiten. Het behoeft niet altijd een geestelijk gesprek te zijn. Ook het bijeen brengen van mensen die alleen elkaar per telefoon kennen, kan een zaak van groot belang zijn. Hier op het gespreksvlak dat het evangelie biedt, kan zelfs de directeur met zijn corveeër echt in gesprek komen. Hier durft men zich, als het goed is, tegenover elkaar uitspreken over dat wat in de dagelijkse omgang anders zorgvuldig wordt weggestopt.

De synodes der verschillende kerken hebben vorig jaar elkaar gevonden en samen een Centraal Interkerkelijk Bureau voor het Bedrijfsleven gesticht. Hier wordt op nationaal vlak tussen de kerken onderling overlegd en zoekt men samen contact met de organisaties van werkgevers en werknemers en de grote nationale concentraties in de ondernemingswereld. Hier wordt het contact onderhouden met het rooms-katholieke werk en de kerken in het buitenland, waar men met hetzelfde werk bezig is. De huidige directeur van dit bureau, thans een hervormd predikant, staat dus in dienst indirect van de overgrote meerderheid van de niet-rooms-katholieke kerken in Nederland.

Wij hebben zelf de gedachte dat we nog maar aan het begin staan van ons werk. De geloofwaardigheid van het evangelie zal moeten blijken in het vaak harde dagelijkse leven van het bedrijf. Denk niet dat dit nu vooral een predikantenaangelegenheid is. Het gaat hier integendeel juist om de man en vrouw op de gewone plaats in het leven. Uit hun kringen recruteren de kerken vooral de mensen, die dit stuk nieuw kerkelijk werk dragen. Het is zo voor een industriepredikant heel gewoon dat hij onder deputaten of een bestuur staat, waarin geen predikant voorzitter is of ook maar een doorslaande stem heeft. Want het gewone gemeentelid gaat hier voorop!

Wij menen in Nederland dat we hier met een goede en belangrijke zaak bezig zijn en we hopen dat we ook de kerken in Canada in de toekomst als mededienstknechten op deze akker van onze Heer zullen ontmoeten.

Thanksgiving

U komt stilheid toe, een lofzang, o God in Sion;
U worden geloften betaald.
Hoorder van het gebed,
tot U komt al wat leeft.

(*Psalm 65:1*)

Professor Seerveld heeft nog niet zo lang geleden een referaat gehouden over de stilte. Hij wees op de noodzakelijkheid voor de christen om stil te zijn, teneinde naar God te kunnen luisteren. Toen de apostel Johannes de ontvouwing der wereldgeschiedenis in visioen zag, was er een stilte in de hemel van een half uur. Daarna kwam de openbaring van het handelen Gods. En dat was adembenemend.

Tot zulk een stilte roept Dankdag ons.

Het gaat er maar niet om, dat wij zoveel graan hebben verbouwd, dat wij een groot contract met Rusland konden sluiten. Of dat wij voldoende staal hebben geprcduceerd, om aan de binnen- en buitenlandse vraag te kunnen voldoen. Of dat wij voldoende vee hadden om een deel daarvan naar Cuba te kunnen exporteren. En dat wij voor deze en dergelijke dingen nu dankbaar willen zijn.

Als wij zo denken, dan zijn wij eigenlijk alleen met onszelf bezig. Dan danken wij alleen voor onze goede zaken of onze goede inkomsten. Maar dan wordt Dankdag wel erg moeilijk voor hen, wier inkomen niet zo goed is geweest. Of die in hun eigen leven gebogen gaan onder de zorgen. En er zijn er heus heel wat, voor wie het leven niet veel aantrekkelijks biedt.

Wij willen even stilstaan, en luisteren. Wij willen God horen. "U komt stilheid toe . . ." Eigenlijk weten wij niet goed, hoe het allemaal moet. Economisch beleven wij een inflatie. Politiek worden wij telkens weer teleurgesteld. Sociaal komen wij in banden verstrikt die ons gaan benauwen. In ons gezin en in onze kerk gevoelen wij ons verre van rustig. Here, wij weten niet hoe het allemaal moet, wat wij doen moeten en waar wij naar streven moeten.

"Hoorder van het gebed, tot U komt al wat leeft." Wij zien het nog niet zo duidelijk. De mensen, wij zelf niet uitgesloten, zijn aardig zelfstandig. Maar leer ons luisteren! Het gaat om Uw toekomst! Ons leven, ons werk, onze actie, staan niet op zichzelf. Dat gebruikt God om Zijn plan te volvoeren.

Echter in het luisteren naar God wordt een lofzang geboren. In het stilzijn voor God gaat een mens zingen. Dit geeft het leven een glans en maakt het waardevol.

Dankdag vieren is maar niet een economische bezigheid, al wordt er dit licht van gemaakt. Het is in wezen een stilstaan, een onderbreken van de routine, om Hem te horen.

"Merk op mijn ziel, wat antwoord God u geeft."

D.F.

Senator Dirksen verloor de strijd voor het gebed op de openbare scholen

De bekende Amerikaanse senator van Illinois, Everett Dirksen, een der leidinggevende figuren in de Republikeinse Partij, heeft enige tijd geleden een amendement bij de Senaat ingediend om de leerlingen van de openbare scholen de vrijheid te geven om aan het begin van de lessen een gebed uit te spreken. Het amendement sprak over "the voluntary participation by students or others in prayer", hoewel de vorm en de inhoud van het gebed niet aan de studenten werd overgelaten.

Op 22 september is over dit voorstel gestemd en werd het met 49 tegen 37 stemmen verworpen. Het aantal tegenstemmers behaalde net de tweederde meerderheid. Onder de tegenstemmers waren 22 Democraten en 27 Republikeinen, terwijl men onder de voorstanders 34 Democraten en 3 Republikeinen telde.

Na de nederlaag vertelde Mr. Dirksen de journalisten dat hij volgend jaar opnieuw deze zaak aanhangig zal maken. Verschillende kerkelijke leiders, waaronder dr. Billy Graham en R.K. leiders, waarvan de namen niet werden bekend gemaakt, hadden Dirksen meegedeeld dat zij meer actie zouden gaan voeren voor het toelaten van vrijwillige deelname aan het gebed op de openbare scholen. Na de nederlaag werd aan de regering voorgesteld om een 'stil gebed' toe te staan. Dit voorstel werd eveneens verworpen met 52 tegen 33 stemmen.

Dat het voorstel is verworpen is in de lijn van het Amerikaanse denken in het algemeen: kerk en staat moeten gescheiden blijven. Daarom is men tegenstander van het gebed op de openbare school. Hierin meent men te handelen naar de constitutie die in haar eerste statuut zegt: Congress shall make no law respecting an establishment of religion or prohibiting the free exercise thereof.

Iedereen moet dus vrij zijn overtuiging hebben, maar de staat mag nooit aan iemand een godsdienst opleggen. Volgens vele Amerikanen komt dat hierop neer: de regering mag niet een bepaalde godsdienst, de RoomsKatholieke of de Protestantse, verplicht stellen op b.v. de openbare school. Thuis en in de kerk is men vrij, maar de school behoort tot het volk, dus moet ze neutraal zijn.

Vele christenen in Amerika, met name in wat we maar gemakshalve fundamentalistische kringen noemen, verweren zich tegen deze stelling. Volgens hen moet de godsdienst, in dit geval het gebed, niet van de school verdwijnen. Amerika is toch geen heidens land, zo zegt men dan. De constitutie is immers gegrond op christelijke zeden en beginselen. Hierover zijn zelfs de Christian Scientists het met hen eens. Het gebed op de school als zodanig achten zij daarom van grote waarde. Zij maken echter bezwaar tegen de vage vormstelling van het amendment. Zij vragen zich af wat de term 'voluntary participation' inhoudt. Mag alleen een gedeelte van de klas meedoen? Wie zal de inhoud van dit gebed voorschrijven: de onderwijzer of het schoolbestuur? Wanneer enkele leerlingen niet accoord gaan met de inhoud van het gebed, wat moet er met deze minderheid gebeuren?

Bovendien zijn er vrijzinnigen die, zoals Dirksen, de godsdienst willen verdedigen voornamelijk om haar morele waarde.

Wat zullen wij van het amendement van Senator Dirksen zeggen?

Hoe reageren wij op de nederlaag? Vinden we de nederlaag een duidelijk symptoom dat Amerika steeds onchristelijker wordt? Waarschijnlijk ligt hier enige waarheid in. We zien overal in de wereld — Amerika niet uitgezonderd — dat men zelfs het christelijke vernisje niet meer accepteert.

Toch is dit proces van secularisatie niet uitsluitend een verliespunt. Heel wat van deze algemene religieusiteit was allesbehalve bijbels. De gebeden op de publieke school opgezonden waren zo algemeen dat bijna iedereen daaraan kon meedoen. Wat dat betreft zouden wij ook tegen het amendement hebben gestemd. Er is nog een andere reden waarom wij tegen het amendement van Mr. Dirksen zouden hebben gestemd. De openbare school is een niet-christelijke school. Dat heeft het altijd willen zijn. Het is de **neutrale** school. Waarom willen christenen nu een zekere christelijkheid aan deze school opdringen? Wanneer ouders hun kinderen een christelijke opvoeding willen geven op alle gebied, dan is er maar één weg: een christelijke school. Men moet echter niet proberen een beetje christelijk water in de neutrale wijn te doen. Men weet vooruit wat de neutrale school is en wil, laat men dan niet ontstemd raken over het verwijderen van het gebed op de neutrale school.

Het is m.i. van belang dit duidelijk voor ogen te stellen. Want

(Vervolg op pag. 2)

Het probleem Azie

De laatste maanden hebben we enkele artikelen aan Azië gewijd. We hebben achtereenvolgens geschreven over China, de ontwakende reus; Thailand: een tweede Vietnam?; Japan zoekt haar weg; en Australië gaat meedoen. Alvorens een 'kijkje' te gaan nemen bij de Zuid-Amerikaanse landen zullen we echter nog de vraag onder ogen moeten zien: hoe moeten we met Azië aan? Dit is echt een vraag die verband houdt met de politiek. Misschien vraagt u zich af of de lezers van ons blad zich nu met een dergelijke vraag moeten bezighouden. Het zou toch al een wonder zijn indien iemand van ons naar de Verenigde Naties als afgevaardigde zou worden aangewezen. Zover ons bekend is neemt geen van onze lezers actief deel aan de regering. Toch komen de meeste lezers op de een of andere manier wel eens met vragen in aanraking die betrekking hebben op de politiek in Azië. Bijvoorbeeld vragen over Vietnam of over het verkopen van graan aan China. Misschien worden dergelijke vragen op u afgevuurd door een niet-christelijke buurman of collega, die wel eens wil weten wat u hier nu over te zeggen hebt. Wij moeten dan een antwoord klaar hebben, want ook ons worstelen met deze vragen is een getuigenis dat wij als christenen de nationale en internationale vraagstukken niet als iets 'werelds' terzijde leggen, maar proberen hierop een christelijk antwoord te geven.

GEEN VERGELIJKING

Vele Europeanen trekken, wanneer zij het over het communistische gevaar in Azië hebben, graag een vergelijking met Europa. Ze zeggen dan: Kijk nu eens naar Rusland. Wat is er eigenlijk van haar macht overgebleven? Innerlijk is ze verdeeld. De ene groep wil meer in de lijn van Stalin voortgaan, terwijl de andere groep met het volk vrede wil houden door haar betere economische perspectieven te bieden. Bovendien wijzen ze op de onafhankelijkheidspogingen van de satellietlanden, die zich niet langer door Rusland de wet willen laten lezen.

Vlak na de oorlog dreigde het communistische gevaar en was de Nato organisatie nodig om Rusland op een veilige afstand te houden, maar vandaag staan de zaken anders. Rusland voelt zelf ook weinig voor een oorlog.

Tot op zekere hoogte is dit juist. De situatie is Europa is veranderd, ofschoon men er wel bij moet bedenken dat Rusland toch elke kans zal benutten om haar vroegere dromen van een wereldcommunisme te verwezenlijken.

Nu, zo vervolgt men in Europa, maak je niet te druk om Azië. Zorg dat je China wat uit de buurt blijft, maar na verloop van tijd zullen de communistisch getinte Aziatische landen vanzelf van gedachten veranderen en evenals de satellietlanden om economische reden contact opnemen met de niet-communistische landen. Het komt vanzelf wel terecht. Het moet alleen maar zijn tijd hebben.

Deze redenering hoort goed, maar de vergelijking van de Europese toestand met die van Azië gaat toch niet in alle onderdelen op.

1. China is Rusland niet. Rusland heeft tot op zekere hoogte het eigenlijke communisme vaarwel gezegd. Het bleek een mislukking te zijn. De ideeën van Karl Marx kunnen eigenlijk ook alleen maar worden verwerkelijkt door methoden zoals Stalin die gebruikte. Naar Stalin's methoden zal men in Rusland echter niet weer terug verlangen.

China, daarentegen, verkeert nog in de eerste ontwikkelingsfase van het communisme. Het gelooft nog in de leer van Marx. Het heeft nog niet de ervaring opgedaan als Rusland. Sommige Chinezen raken reeds aan het twijfelen, maar de meerderheid nog niet.

De onwetendheid van de Chinezen speelt hierin ook een grote rol. China is een geïsoleerd land. Het ontwikkelingspeil is niet zo hoog als in Rusland. De Chinezen b.v. geloven daadwerkelijk dat de Amerikanen van plan zijn China aan te vallen. Door gebrek aan communicatie hebben ze een totaal verkeerd beeld van de vrije wereld. Dit geldt zelfs de Chinese leiders.

Waarschijnlijk vindt men ook nog heel wat onkunde bij de Russen, maar vooral de laatste jaren zijn ze veel meer in contact met niet-communistische landen dan voorheen. In de satellietlanden gelooft men voor het merendeel niet meer in het 'imperialistische Westen' en het 'verderfelijke kapitalisme'.

Om deze redenen is China, indien men niet oplet, gevaarlijker dan Rusland. China kan zo maar in een dol drieste bui er op los gaan slaan. In elk geval gelooft men stellig nog in het 'onfeilbare evangelie' van het communisme dat gepredikt moet worden aan alle volkeren. Voor deze 'evangelieverkondiging' is men bereid een offer te brengen.

2. De overige aziatische landen zijn de Europese satellietlanden niet. Landen als Polen, Hongarije en Joegoslavië hebben, indien hun daartoe de kans wordt geschonken, meer economische vitaliteit dan de Aziatische landen. De mensen zelf staan op een hoog levenspeil en zijn in staat hun natuurlijke bronnen om te zetten tot de bouw van een moderne industriële staat.

Dat kunnen we van de meeste Aziatische landen niet zeggen. Deze zijn economisch onontwikkeld. De inwoners zijn niet bij machte het land op de been te houden of een gezaghebbende regering te vormen. Zij zijn dus zeer kwetsbaar. Tegen een Chinese overmacht, zelfs al is China economisch ook zeer kwetsbaar, zouden landen als Vietnam, Combadja, Indië, en noem maar op, het niet kunnen houden. Deze Aziatische landen hebben dus twee dingen nodig: **bescherming** om niet onder de voet te worden gelopen en **hulp** om op de been te blijven.

3. Ethische kant.

Gezien deze situatie is het de **plicht** van de vrije landen om de weerloze Aziatische landen te helpen. Ongetwijfeld is het gevaar groot dat de bondgenoten uitsluitend helpen om zelf veilig te zijn. Het egoïsme is een onuitroeibaar kwaad. Dit neemt echter niet weg dat wij terecht mogen wijzen op de verplichtingen die de vrije wereld heeft om de Aziatische landen te beschermen.

NATIONALISME EN COMMUNISME

Is het dan beslist nodig dat deze Aziatische landen worden geholpen? Sommigen vinden van niet. Immers, zo redeneert men dan, heel wat strijd, zoals b.v. van de Vietcong, is voornamelijk een **nationale** strijd. Het gaat hier om **interne** aangelegenheden. Men strijd voor een **democratisch** regeringsstelsel. Om dit te bereiken zal men zich moeten ontdoen van de kliek die nu uit eigen belang de touwtjes in handen houdt. Wij kunnen dit niet geheel ontkennen. De regering van Saigon was beslist niet feilloos. Toch mogen wij onze ogen er niet voor sluiten dat de communisten altijd gebruik zullen maken van nationale bewegingen. Tito was een nationale held. Wat heeft hij echter een moeite, tot vandaag toe, om de keiharde communisten buiten de regering te houden! Heel wat mensen vinden het Titoisme dan nog niet zo'n kwade oplossing. Nu, wat je een oplossing noemt. Wat zal er gebeuren zodra hij dood is? Wie garandeert Joegoslavië dat Tito's gematigde politiek wordt voortgezet? Dat valt nog te bezien. Men moet de situatie in de satellietlanden daarom niet zo ophemelen, ook al is het waar dat de landen in Oost-Europa het vóór de oorlog niet veel beter hadden.

In geval van de Aziatische landen is het helemaal een riskant bedrijf om hen over te geven in de handen van nationalistische groeperingen, die zelf gemakkelijk ten prooi kunnen vallen aan het communisme.

VERDER BOUWEN

Uit de krantenberichten, met name die over Vietnam, krijgt men wel eens de indruk dat er niets anders in Azië wordt gedaan dan vechten. Dit is beslist onjuist. Door de Verenigde Naties en allerlei andere organisaties en instellingen, zoals de Wereldbank en de onlangs opgerichte organisatie waarin Japan, Australië, Vietnam en anderen zijn vertegenwoordigd, wordt heel wat opbouwend werk verricht. De Verenigde Naties mag als bewaarster van de vrede geen succes zijn, dit neemt niet weg dat de verschillende onderafdelingen nog heel wat werk verzetten

Natuurlijk zou er meer kunnen worden gedaan, maar om nu al de activiteiten die Azië ten goede komen, over het hoofd te zien, is billijk.

Men moet echter niet vergeten dat de opbouw van Azië tientallen jaren zal nemen, alvorens ingrijpende veranderingen zijn te bespeuren. Er moeten niet alleen machines komen of meer voedsel, mar de mensen zelf moeten ook worden opgeleid. Dit kan onmogelijk in een paar jaar zijn volbracht. De vrije wereld zal dus geduld moeten hebben met de vruchten van hun arbeid, maar moedig moeten vortgaan met het bouwen, zonder zich door de teleurstellingen te laten ontmoedigen.

De laatste tijd beginnen verschillende landen in Azië zelf de handen uit de mouwen te steken. Japan heeft er de leiding, terwijl Australië en Nieuw Zeeland hem ter zijde staan om de handel en de economie in Azië tot bloei te brengen. Onlangs heeft Japan voorgesteld om een spoorweg van 6,250 mijl aan te leggen die van Saigon naar Istanboel zou moeten lopen, om Azië met Europa te verbinden. Dit zou betekenen, dat de vervoerskosten kunnen worden verlaagd, de handel met Europa kan toenemen en meer toeristen Azië zouden kunnen bezoeken. De treinreis zou ongeveer $200 kosten. Om een dergelijk plan te volvoeren neemt echter 20 jaar en zal een 10 miljard dollar kosten. Dat men in Azië met dergelijke plannen rondloopt is een hoopvol teken. Deze plannen kunnen echter niet worden verwezenlijkt zonder de hulp van Europa en nog minder wanneer het Chinese communisme haar voet tussen de deur zou steken. Want China is financieel niet draagkrachtig om een dergelijk plan te steunen.

Met het oog op de toekomst van Azië is de oorlog in Vietnam, hoe graag we deze ook zagen beëindigd, toch gerechtvaardigd. De vrije wereld doet er dus goed aan voor de vrije wereld in Azië op de bres te staan.

Indien vele Aziatische landen in de nabije toekomst meer mans zullen worden, zullen zij zelf beter in staat zijn om zich te verdedigen en zal China zich eerst wel eens bedenken alvoren een aanval te beginnen. Bovendien zal het communisme tegen die tijd bij de Aziatische landen niet meer zo populair zijn als thans.

Het komt er voor Amerika op aan om, ondanks de strijd in Vietnam, de banden met de Aziatische landen te bewaren. Op dit punt staat Amerika niet sterk. Het concentreert zich teveel op de verdediging.

TWEEERLEI HOUDING

Hoe moeten we echter met China aan? Dit is geen eenvoudige zaak. Sommigen vinden dat China moet worden toegelaten tot de Verenigde Naties, anderen vinden dat de warboel er dan alleen maar groter op zal worden. Waarschijnlijk zal men bij onze houding tot China tweé zaken in de gaten moeten houden.

1. China is bezig een volwassene te worden. Sinds vele jaren is het door andere landen bemoederd. Deze pleegmoeders hebben zich niet altijd van de beste kant laten zien. Het is dus te begrijpen dat China haar pleegmoeders (Amerika, Engeland, Japan, Rusland, enz.) vijandig gezind is. Wij moeten voor China's houding begrip tonen en alles in het werk stellen om betere betrekkingen aan te knopen. In geval China door een hongersnood wordt bedreigd moeten we hen graan geven. Zelfs al zijn we het met de communistische aggressieve plannen niet eens, wij vinden het toch immoreel om duizenden Chinezen, die het al nooit te breed hebben gehad, te laten verhongeren. Hier wordt ons een gelegenheid geboden weer iets goed te maken. Deze gelegenheid moeten we met beide handen aangrijpen.

2. Tegelijkertijd moeten we het China echter heel duidelijk maken dat wij het communisme geen kans willen geven, ook al hebben wij begrip voor China's "puberteits"-moeilijkheden. Wij gunnen de Chinezen een land dat overvloeit van melk en honing, maar China moet nu niet menen heel Azië naar haar hand te kunnen zetten.

Senator Dirksen

(Vervolg van pag. 1)

toen de regering van Alberta besloot financiële steun toe te kennen aan de 'private schools' werd er door sommige voorstanders in de provinciale regering als reden opgegeven dat de 'private schools' moesten worden geholpen omdat de neutrale scholen — in eigen woorden weergegeven — er niet christelijker op zijn geworden.

Dit is beslist niet de reden waarom wij menen recht te hebben op financiële steun. Wij vinden het heel logisch dat neutrale scholen neutraal zijn. Maar wij vinden het onlogisch dat christenen wel worden verplicht een school te bezoeken maar niet in de vrijheid worden gesteld om hun kinderen christelijk onderwijs te geven met inbegrip van bepaalde rechten en plichten van overheidswege. Met andere woorden wij vinden het ondemocratisch dat ons de vrijheid wordt onthouden om kinderen christelijk op te voeden, terwijl ons wel wordt geboden om de kinderen naar school te sturen.

Het is te hopen dat wij in ons contact met fundamentalistische **broeders** en **zusters** deze zaak duidelijk aan hen voorstellen om allerlei misverstand te voorkomen.

NIEUWE UITGIFTE VAN SAVINGS BONDS

Dit jaar zal voor de een en twintigste keer een uitgifte plaats vinden van de bekende Canada Savings Bonds.

Indien de bonds worden bewaard tot aan het einde van de looptijd, dus 13 jaar lang, zal de gemiddelde rente opbrengst 5.48% per jaar bedragen. De eerste vier jaren bedraagt de rente 5%, de volgende drie jaar 5½%, voor het achtste jaar 5¾% en voor de resterende vijf jaar 6% per jaar.

Incasseert men de rente niet en bewaart men dus de coupons tot de einddatum van de bonds, dan verdubbelt men zijn geld. Een bond van $100 is dus bij het beeindigen van de looptijd en zonder dat rente is geclaimd, $200 waard.

Het sparen via de Canada Savings Bonds is zeer aantrekkelijk. Men kan dit doen met verschillende doeleinden voor ogen, b.v. voor de studie van de kinderen, voor het vestigen van een eigen zaak, voor de oude dag, enz. Het sparen door aftrek van het loon (wekelijks of maandelijks) neemt al meer toe. De werkgever trekt dan een zeker bedrag van het loon af voor het betalen van de bonds. Deze betalingen kunnen worden uitgestrekt over een termijn van 12 maanden.

De bonds kunnen bij iedere bank in Canada worden gekocht of verkocht, tegen de nominale waarde. Zij zijn verkrijgbaar in stukken van **$50 tot $5000, met een maximum** van $10.000 per persoon.

De nieuwe serie is vanaf 3 oktober verkrijgbaar gesteld.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

Editor: D. Farenhorst.

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.

Closing date: Saturday before date of issue.

Subscription price: $5.00 per year.

All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

CHRISTIAN COURIER

A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Edvard Munch

THE HAUNTED NORWEGIAN

by JOHN KNIGHT

One of the greatest advantages of living in a country like Canada, whose population consists of a large number of first and second generation immigrants, is the exposure we get to different cultures. When we observe our neighbours, the people we work with and various community organizations we realize how diverse the people of Canada really are.

To speak only of an English and a French culture would indicate ignorance. The influx of European thinking and tastes is probably just as important as the much-publicized influences coming from the United States.

Knowing something about the Italians, the Slavic people, the Germans, the Anglo-Saxons and the Scandinavians and what-sets-them-apart will help us in understanding the character of the art produced by them.

In our last article we saw how German Expressionism differed from the French art movements of this century. Here, we will discuss the work of a very influential Norwegian painter, **Edvard** Munch (1863-1944).

Munch's work is unmistakably northern. If you are familiar with Scandinavian novels, the plays of Ibsen, the music of Sibelius such as "Finlandia" and the films of Ingmar Bergman you will sense similar qualities in the work of Munch. If we're interested in summing it up in a key word, we would call the work "melancholy". A somewhat undefinable sadness and loneliness seems forever present. We also recognize this feeling in much of Canada's art (the sophisticated art of Canada's big cities excepted) and perhaps environment has much to do with it. The lonely forests, plains and lakes, the long, dark winters and the constant battle with the elements is something both Scandinavia and Canada have in common.

But Munch's work shows influences from other sources as well: his childhood and the thoughts of a northern philosopher.

SICKNESS AND DEATH

During the early years of Edvard Munch's life, his mother and two sisters died. It seems that Edvard never quite recovered from the shock of death in his immediate family and the difficulties his father encountered as a physician in a slum district. Time and time again he would return to paint subjects like: "The Sick Child" and "The Death Chamber". His models always seem sickly, with hollow cheeks and grieving eyes. The fact that Munch painted these subjects did not indicate he looked at sickness and death realistically. His life and peculiar behaviour deny this. Edvard Munch was haunted by the possibility of becoming sick and dying. He avoided sick people, even if they were close relatives and purposely stayed away from homes where dead people were on display in "death chambers", even though he did not hesitate to paint the horrors of such an environment.

Since he was "dead-scared" of contamination he always wore gloves, even went to the extreme of painting someone else's hands on his self-portraits.

"ANXIETY AND JEALOUSY"

On this page we see two works reproduced, printed by a printing process called lithography, by the artist himself. The first one "Anxiety" is a simply, stark design of a small group of people with mask-like faces. The group seems to be part of a "parade" walking toward us, the dark clothing and high hats indicate a formal event. Is it a funeral? The lines of the landscape behind and the dramatic sky is depressive and gloomy. We sense the "Anxiety" that Munch is portraying as a real experience of the artist.

EDVARD MUNCH, "ANXIETY" (1896), Lithograph, 16 ⅜x 15⅜". Collection Museum of Modern Art, New York.

The second work is titled: "Jealousy". Again we see the dark masses so typical of Munch's work (even his paintings are dark!). It isn't difficult to understand this work. The man in the foreground is jealous of the couple behind him, their interest for each other and their almost gay surroundings. (The stark lines have made way for frilly forms.) To be jealous means to lead a miserable life and the portrait of this man gives us a glimpse of this unhappy existence. He is haunted by his own outlook on life, his own weakness: envy!

Is Munch then so much the product of his environment that he can't help but produce work of this nature? Does he reveal himself in these portraits or does he stand aloof as an outsider or critic and give us a penetrating view of others? What is really the key to understanding this man: heredity (I'm what my parents were) or something else?

KIERKEGAARD

Edvard Munch's work is very much influenced by the thinking of a Danish philosopher: Soren Kierkegaard. Munch had much in common with this thinker, who we now recognize as one of the forerunners of the philosophy known as "existentialism". Munch in a sense was the first existentialist painter and can teach us a few things about "modern" man and his world.

Munch deliberately broke with the Romantics and Humanists when he said:

> "No more painting of interiors with women knitting and men reading. I want to show men who breathe, feel, love and suffer. I want to bring home to the spectator the sacred element in these things, so that he takes his hat off, just as he would in church."

But when Munch gets around to portray this "depth of soul" he finds man's existence a very shocking affair. It is a life without happiness and without escape.

When we, in a very "existentialist" way asked the question a little while ago, if Munch could possibly be the product of his environment, we will find immediate agreement in Munch's work: Man is the helpless victim of his environment and man's mental and physical traits are hereditary. He simply can't help the way he turned out to be and frankly, there is little use in trying to explain his existence or probe his environment.

But living (as Kierkegaard put it) at a plane so far removed from God that there is no possibility of communion, it is not suprising that life, all of life to an existentialist is one crisis after another.

Young artists in the U.S. and Europe collaborated last year in a gigantic project: to portray their interpretation of the "1¢ Life".

Munch, half a century ago laid the foundation for the work of the sixties!

AGAIN: ANXIETY!

I found it interesting to find the following in a lecture by Herman Dooyeweerd, a description of an "existentialist" *):

> ". . . when man reflects on this creative freedom of his selfhood, he is confronted with the deepest cause of his distress, namely, the anxiety and fear of death. Death is here not understood in the mere biological sense, in which it also applies to the animal, but much rather in the sense of the dark nothingness, the night without dawn, which puts an end to all human projects and makes them meaningless."

The description fits Edvard Munch to a tee. Throughout his long life, as a controversial young painter, his glorious (?) years of recognition and as a disillusioned old man painting revealing self-portraits, he was pre-occupied with the "dark nothingness" of life. Before Munch and the existentialists we find in art the reassuring message that man is at home in this good world. But the era of contended women knitting and men reading as a subject for artists is over. Edvard Munch saw to that!

In our next article: The work of Piet Mondriaan.

---

*) Dooyeweerd: "In the Twilight of Western Thought", p. 177, Craig Pressé Nutley, N.J.

EDVARD MUNCH, JEALOUSY (1896). Lithograph, 18¾ x 22⅝". The Museum of Modern Art, New York.

THE WORLD AROUND US

by John Vriesinga

RED GUARDS RUN RIOT

It's long been known that there is trouble brewing inside Red China. Because the publication of news is strictly controlled by the censors it is often difficult to make out what the causes are of the trouble and how serious it is. But even communists have no complete control of the news and are sometimes forced to admit things they would rather have kept secret. The only way to disguise the facts then is to colour them, giving them a different appearance and even a different name.

From what comes out of Red China lately one cannot help but draw the conclusion that the communist leaders have been very busy colouring the facts rather heavily. And that would indicate that the trouble they're having among themselves is much more serious than they're letting on. Take the case of the Red Guards running riot.

The Red Guards are an organiation of millions of young people, run by the state. It is now clear that the communist leaders took a lesson from the German Nazi's when they founded this youth organization. They've been heard of before on many occasions as they paraded the streets of Peking and other large cities demonstrating their support of the new government or their opposition against the west. Always those demonstrations were peaceful. Foreign correspondents often remarked on how well organized they were. Almost at a moment's notice the leaders could produce massive crowds of cheering young people, lining the streets or throwing stones at anything that had to do with western representation. The reporters always left one with an impression of a tightly knit and controlled representation of a basically happy Chinese youth completely dedicated to communism.

These last weeks have thrown an entirely different light on the Red Guards. They're not a mere youth organization happily dedicated to communism, they're an army carefully designed to support certain leaders.

The Red Guards have recently been taking to the streets in a massive campaign of rioting and violence. They've beat up people because of their western hair cuts, changed street names to conform with the foreign policies of their leaders, torn down Buddhist temples and generally upset life in the big cities as only riots can do. And in the case of the previous peaceful demonstrations there can be no doubt that these violent ones are also staged and directed by their leaders. As a matter of fact, the almighty Mao Tse Tung and his successor Lin Piao have appeared in public openly praising the behaviour of the Red Guards.

Why? Evidently the rioting Red Guards are merely the next phase in the internal struggle for leadership among prominent communists. First there were denouncings of anti-revisionist ideas. Then there were dismissals of highly placed leaders. A lot of talk followed about a cultural revolution which was bringing the Chinese people back to or keeping them from straying from the true communist gospel. Now this cultural revolution has erupted in violence, because the denouncings, the dismissals and the assertion of faithfulness to true communist ideals were not enough to convince the "revisionists" of who is boss. It had to be shown in a tangible way. If you don't believe us yet, look, here is what we can do. Our Red Guard youth is but an army ready to enforce our will at our bidding. Seen in this light we can draw the conclusion that the opposition to the tough Mao line must be rather substantial to warrant this kind of action. The balance of power could well hover near the middle of the scale for the Mao followers to resort to such drastic measures.

Who are these "revisionists" in China and what do they want? They must be people close to the top who wield some degree of power and who are not to be got rid of by merely dismissing them. They also must have widespread influence with the common people or it wouldn't be necessary to take so much trouble to fight them. In all likelihood they quite vigorously promote a different brand of communism more closely tuned to Moskow. That's probably why the Russians, after having kept silent about the trouble between them and the Chinese, recently suddenly broke that silence and openly attacked and ridiculed the ruling Chinese communists. It was a measure of moral support for the Chinese dissidents. And it is not unthinkable that they enjoy some form of tangible support from the Russians as well.

Do these "revisionists" stand a chance of getting their way? We can only speculate of course. But the very fact that they're still around seems to indicate they have hopes.

Are these hopes realistic? Among the welter of reports about the Red Guard riots there are a few that point in that direction. Foreign visitors reaching Hong Kong reported that there have been bloody clashes between the Red Guards and farmers. Also that businessmen in the cities are not just "taking" the bullying by the Red Guards and have staged counter demonstrations. Official news releases have informed the world that Mao and Lin Piao tried to restrain the mobs, warning them not to "hurt" people. But it doesn't seem as if the Red Guards are taking these warnings too seriously. And all this again points out that the Chinese people are not lined up as solidly behind Mao as Peking leads the world to believe.

The policies of Mao and his followers have cost China dearly. The Chinese haven't too many friends anymore anywhere in the world. Could it be that the continuation of these policies is now beginning to loose its leaders the support of its own millions? The very weapon of the Red Guards could lead to the undoing of the present leaders who are now wielding it so ruthlessly.

FOOD FOR THOUGHT

CANDID COMMENTS

LABOUR'S ROLE - CONCILIATION OR COERCION

by Robert N. Thompson, M.P.

Labour Day parades are not what they used to be. The union picnics, the field days, the speeches and the street dances have diminished as trade union members prefer to spend the holiday weekend at their summer cottages or vacationing with their families.

Labour's struggle for fair wages, safe, clean working conditions has largely been won. They look back with pride at the heritage of hardship and conviction that brought the labour movement to its present strength, but the class war terminology doesn't mean much anymore.

Looking back may be encouraging and helpful. Looking ahead is also necesary and much more challenging. Trade union members must realize that, in a society which is changing as rapidly as ours, new concepts in organization and strategy are as important as the new machines in the factories. Concepts of union organization that served a man pounding hot iron with a 10-pound hammer are not necessarily adequate to serve the man who operates an electronically controlled 10-ton press.

age national productivity increase of 3.2% and the increase of 6% experienced by the airline industry. The "Pearson pattern" of settlements will cause massive inflation at home, will price us out of the export markets and lead to massive unemployment.

The logical conclusion is that the labour movement has lost its way. In an attempt to maintain its initiative and momentum it has resorted to outrageous demands and even to coercion to maintain the appearance of vitality and strength.

In its pioneer years, although the demand was for more money, shorter hours and better conditions, labour's real goal was the acceptance of each man, woman and child as a sovereign soul with inalienable rights. The early leaders of the trade union movement were concerned with the dignity of man. The most important value was the individual worker, but unfortunately today he often takes second place to the power demands of the organization itself. The members are often used and exploited by highly ambitious union bosses.

HOLD THAT LINE

Although many Canadians are enjoying unprecedented affluence, there is a disturbing trend towards more labour unrest, with a growing propensity to violence and a readiness to adopt wildcat strike tactics over minor grievances.

The present situation in Canada highlights the problem. The government panicked in the face of the threat to the economy caused by the longshoremen's strike and the threatened walkout of seaway workers, and gave a 30% wage increase to the workers. The additional fringe benefits make it more like 50%. No labour leader now can hope to maintain his position if he settles for anything less.

Wage increases must be tied to the productive capacity of the nation. In the U.S. the airline employees received a 4.9% increase. This was pegged between the aver-

To cope with the problems of automation in the immediate future, labour must remember the importance of the individual. The claims of the unions frequently lack a perspective of the economy as a whole. An unreasonable and inflationary wage for one worker will mean higher prices and less purchasing power for another. If labour is only to view the immediate with no regard for the long-range effects of its conduct, it cannot make the contribution to society that it should.

Many labour leaders must learn that the first concern is always the public interest, for, if labour is to be an effective sector of society, contributing to the national welfare, it must be both prudent and responsible.

PRAYER FOR THE SICK IN MIND

We cannot enter with our thoughts into their world of fear,
We try to penetrate into their darkened souls in vain.
We see the suffering and anguish, of them, to us so dear,
But hopelessly admit we cannot ease this pain.

We feel the desperate urge to plead with them: "Return!"
Come, share again with us our lives, as you have done before,
You're like a stranger, for your former self we yearn,
Don't let this fearful illness choke you more and more!"

Compassionate Lord Jesus, ashamed we turn to Thee,
Thou cast the demons out, Thou caused the storms to cease,
Have mercy, ease their suffering, deliver them we plea,
And still their storm, give rest, and grant them peace.

B.H.

Live on a Reserve

(Canadian Scene) — "You have just passed through an Indian reservation," is the rather surprising comment one may hear while taking a trip in Canada; surprising in the sense that some people expect to see distinctive signs that they are entering a reserve. But a reserve is not unlike any other Canadian community with its cluster of homes, churches and schools at the core of a rural setting.

There are close to 220,000 Indians in Canada. Of this number, more than 156,000 reside on the 2.193 reserves scattered across the country. Most are located in the more densely populated areas of the south, but there are quite a number in the northern regions, such as the reserve at Fort Chipewyan on Lake Athabasca in Alberta. Their state of advancement is generally on par with the smaller communities nearby. Sizes of reserves, of course, vary considerably but the larger ones may cover an area in excess of 45,000 acres. In terms of miles, 16 may separate two places located on the reserve.

Reserves are not idle tracts of land but in the main reflect the management of viable people. True, slum areas can be found on reserves, but then a similar situation exists in many non-Indian communities of comparable size. Much of the reserve land is cultivated by the Indian himself, but in many cases the land is leased to non-Indians for the purpose of farming, crop-sharing, grazing, as well as for other commercial and industrial uses. For example, at the end of March 1965, there were 99 productive oil wells, 24 gas wells, and 4 gas and oil wells combined, on Indian reserves. Revenue is also obtained from forests located on Indian reserves through the sale of sawlogs, pulpwood, fuelwood, poles and piling, shakes, fence posts, charcoal wood and Christmas trees. Some reserves are ideally located in resort areas and non-Indians are encouraged to make greater use of their lands for cottage sites, overnight camping, picknicking, fishing and hunting.

Whenever and wherever feasible, outside industries are also persuaded to locate on reserve land. Not only does it create a new source of income for the band, generally through the leasing of land, but in many cases it provides employment for a number of its members.

Like any enterprising people, the Indians intend to play a progressively more responsible role in the conduct of their own affairs for the betterment of themselves, their communities, and the country as a whole. This move to self-determination on the part of the Indian is being encouraged and supported by the Indian Affairs Branch, where Indian communities are sufficiently well advanced and considered able to make the transition.

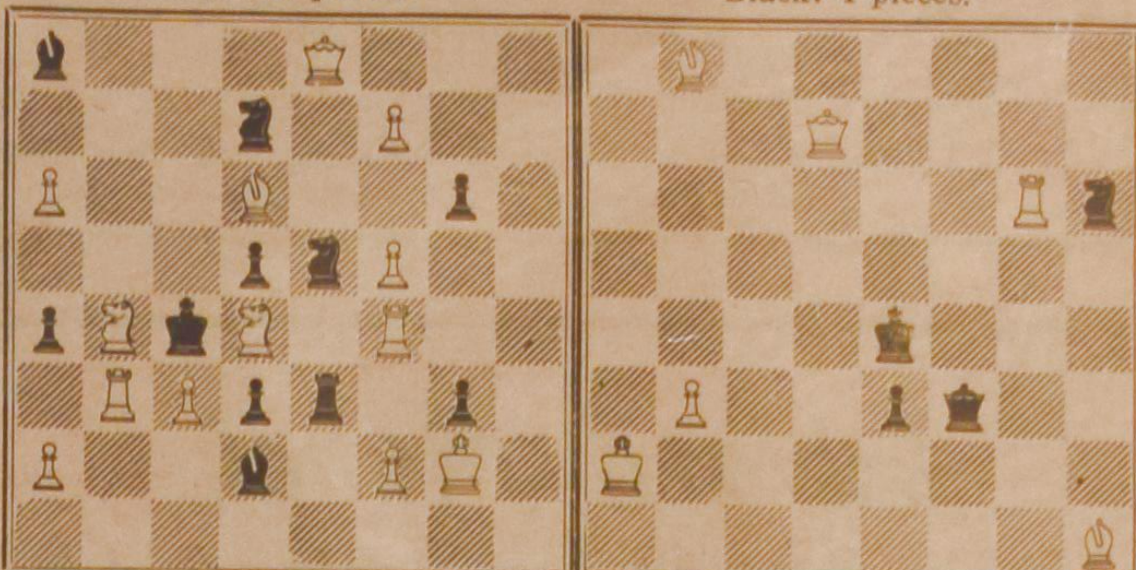
Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

FIRST SERIES OF PROBLEMS IN OCTOBER

No. 224
Author: C. J. R. Samelius.
Black: 11 pieces.

No. 225
Author: S. Loyd.
Black: 4 pieces.

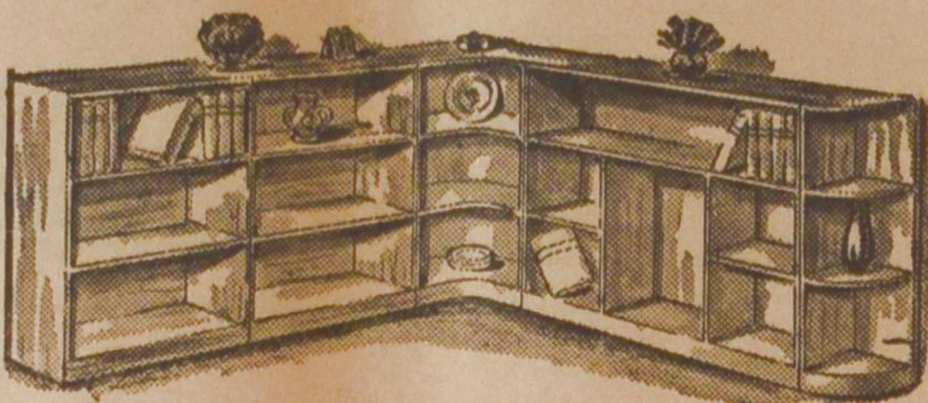

White: 13 pieces.
White to play and mate in three moves. 3 points.

White: 6 pieces.
White to play and mate in two moves. 2 points.

NOTES

1. Gradually we turn to a bit more difficult problems. Samelius is a rather unknown author, but this product is excellent. Loyd is sufficiently known among us.
2. The more pieces are used in a problem, the more variations will be possible. Be careful and don't overlook one in No. 224. The solution should be given in full.
3. Loyd makes solvers despair. In this case too? That depends on whether you discover what he is after. For No. 225 indication of the keymove and threat, if any, is sufficient.
4. Please, remember not to send in solutions before the second series of this month will also have been published.

FROM THE BOOKSHELF

THE VERTICAL MOSAIC, an analysis of social class and power in Canada, by John Porter, University of Toronto Press. Hard Cover Edition: $15.—, Paperback: $4.50.

This book of Professor Porter deserves our deep appreciation for its scientific merits, as well as our thankfulness for the influence it very likely will have in the future. According to the editor, Dr. J. Meisel, the author has shown in this book that it is possible to be polemic and objective at the same time. To be engaged in your subject does not necessarily mean that your results will be impure in a biased or scholarly way.

It is good to be reminded of this from time to time. We often meet students who wonder how a Christian scientist can be an honest scientist if he is an honest Christian at the same time. Do not all Christian historians suffer from prejudice?, they ask fearfully. They forget to ask whether all non-Christian or un-Christian historians are free from such unscientific "measles". We agree with Dr. M. Verbrugge in the September 2 issue: "Christian scientists (leave alone Christian students) are not even taught where faith begins, nor where science ends and metaphysical speculation takes over."

Porter in this book dynamites the old myth that Canada is a country of "equality of opportunity" for everybody. He proves the existence both in class and power of a "hierarchical relationship between Canada's many cultural groups" and it becomes very clear that "the Canadians of British origin have retained, within the elite structure of the society, the charter group status with which they started out" (p. xiii, Preface).

A professor in sociology once stated in class: "I was a teacher's pet, for I was from British decent, Protestant and had middle-class parents." His teacher told him: "You will make it; Catholics are stupid, they cannot learn anything." I have no reason to doubt the historicity of this story. It illustrates also the situation of the Dutch immigrant. I mention this, not to raise despair, but to give you a realistic appraisal of the situation (probably yours). As far as influence (power) is concerned, it even does not make much difference what your attitude is with regard to the existing class hierarchy. The immigrant who thinks that respect is to be obtained by uncritical acceptance of a certain pattern of social life (the British) and that he in this way will come to power and will be welcomed into the ruling elite (whatever it rules, industry, education, labour or politics) is seriously mistaken. We are not British and there is no reason to pretend this. If one does, it is not well liked. Of course, this is not to be observed in ethnic pride: we are not better than British people. It is not difficult to mention hateful adjectives for any ethnic group, including the Dutch.

The book of Porter consists mainly of two parts: the structure of class and the structure of power. We are happy with the examination of these "hitherto unexplored subjects".

In the first part Porter discusses the idea of "class" in the Canadian society. The whole Canadian scene shows that Marx was quite mistaken in many of his predictions. Even the strikes of the immediate past do not show deep-seated hatred between labour and management. Labour does not want to take over from management, it only wants a larger share of the profit. Porter is right: "It is not a question of conflicts between the "ins" and the "outs", but rather of conflicts between those who are "in" (p. 27). When Porter speaks of classes, he does not think in particular of property and economic status, but rather of power and influence.

One of the interesting items carefully analysed by Porter, is the relationship between ethnic origin and occupation. He reports that: e.g. in 1931 the total labour force consisted for 4.8% of professional and financial experts, but ethnically the British had a surplus of 1.6% and the Dutch a shortage of 1.1%, which is better than the Italians who were 3.3% short and the Asian immigrants or the Indian and Eskimo population whose shortages were respectively 4.3 and 4.5%, which means that from these last groups almost nobody found his way into this occupational class. The highest surplus in this group of professional and financial experts was for the Jewish people: 2.2%. In an other occupation, that of personal service (of male personnel, butlers, etc.), the national figure was, back in 1931: 3.5%. Here the British were short -.3%, the Jews 1.2%, the Dutch 1.5% and the Asian immigrants had a surplus of 27.8%. But in agriculture the situation is different again. Here the national figure was in 1931: 34.0%. The British were 3% short, the Jews 32%, the Asian immigrants 20,9%, but the Dutch were 18.5 above the national average, almost as high as the German immigrants who even came to 21.1%.

It is interesting to compare with these figures the ones of 1961, which are the last ones available. Agriculture went down from 34.0% to 12.2%. Professional workers and financial experts increased from 4.3% to 8.6%. Personal servants increased only slightly, namely from 3.5% to 4.3%. In the ethnic participation the British are still ahead of the average in the professional and financial occupations (2.0%) and below average in personal service (-.9%) and in agriculture (1.3%), whereas the Dutch have changed in the professional and financial occupations from a shortage of 1.1% to 0.9%, in the personal services from a shortage of 1.5% to -.5% and the surplus in agriculture diminished from 18.5% over to 10.3% over. This is the handwriting on the wall for all farmers' sons. Since we are still over-represented in agriculture and agriculture is demanding a decreasing percentage of workers, all farmers' sons who are able to study should move into the professional occupations or into the skilled trades. Those who prefer farming should probably also study in order to specialize in the occupation of their choice. Very remarkable is that from 1931 to 1961, that is within 30 years, the Asian immigrants have changed their shortage in professional workers of 4.3% to a surplus in this branch of 1.7%, showing not only that many of them are good students, but also hard working students. High school principals confirm this by saying that on their honour lists you usually see first a number of girls with names like Ann Smith and Mary MacDonald, to be followed by some boys with names like Ho Wang Sung and Koka Kari, etc. Here is not only our chance, but also our challenge and responsibility. Rather than trying to assimilate with leading elites which do not really appreciate such newcomers, the immigrants should find their way to leadership by diligent study and professional competence.

It goes without saying that I was also very much interested in Porter's findings with regard to the structure of organized labour. It is too bad that the book apparently was written too early to make mention of the Christian Labour Association or the Christian Trade Unions. For all students of the labour-scene in Canade I think that Porter's book is an indispensable guide. I was comforted by observing Porter wrestle with the same problems in view of the history of the labour movement in Canada as I encountered when writing my **The Free Canadian.** I agree with him that despite Logan's standard work and other publications "the history of Canadian labour struggles has yet to be written", which proves in fact "that Canadian intellectuals have not been interested in working class movements" (p. 312). This shows how important it is that our brethren of the C.L.A. have interested some leaders in the legal profession and in politics for the case of a Christian labour movement.

In his outline of its history Porter come to the conclusion that three weaknesses have hindered organized labour from coming to its full momentum, namely "conflicts between international and national unionism, between the French syndicates and the other labour unions and between the craft and the industrial principles" (p. 336). Personally I don't think that this is all which is to be said in this respect. It is possible that Porter because of his own convictions is not able to give us a fuller picture which would detect more weaknesses. It is strange that Porter does not mention the matter of political affiliation, the relationship with the C.C.F. or the New Democratic Party as an other factor explaining why the Labour Movement in Canada has not been able to inspire the rank and file members with an ideal. Just like the political parties, the unions have been very hazy in showing perspectives of value and inspiration to their members and the Canadian people. Is this not so because of the fact that the leaders themselves do not have the power of conviction and faith? In their eagerness to keep labour and politics "outside" of religion, they preclude any deeper understanding of the problems with which they have to wrestle. Being committed to expediency, they are only able to make haphazard decisions in the dim light of their own immediate interests. Instead of struggling for true social justice, they are compelled to fight for preservation of their own leadership. (A look at the two leading political parties confirm this).

This is not all I would like to say about this well-written (though not easy) and interesting book of a competent scholar. I trust, however, that the above remarks will be sufficient to arouse the interest of all students of Canada's social, political and historical structure and problems.

R. Kooistra.

Minister should up-date their training

The Seymour Christian Reformed Church recently adopted the following recommendation of its Council: "That the Seymour Christian Reformed Church establish as a policy that its pastor, having served the congregation for a period of not less than five years, and having served in the ministry for fifteen years without a previous sabbatical, be granted and given a six months leave at full salary with option for an additional six months at half salary, for study and/or travel to broaden his theological education, or serve in some field of missionary endeavor, conditional upon the final approval of the ruling Council."

From: Torch and Trumpet.

MORE SUBSCRIBERS
is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

LOOK AT YOUR WATCH

by JOHN VRIESINGA

Probably not since you were a small child have you again wondered at the mysterious ticking inside the familiar watch on your wrist. You'll get impatient with it if it's out of tune as little as a few minutes a day, but you no longer marvel at the ingenuity of the micro-mechanism that keeps on going year after year.

Do you know that your watch is one of science's greatest little wonders? A boon that is hard to equal among man's clever inventions? Think of what this world would be like without clocks and watches!

Perhaps it is high time you took a closer look at your faithful "time machine". When you have yours cleaned next time ask the watchmaker to show you the movement. Make sure he is a certified watchmaker. Don't ever attempt to fix your own or have some friend do it for you. The mechanism of a watch is far too delicate to let an amateur tamper with it.

There is first of all the mainspring, the powerful driving heart of each watch. It is a narrow band of the finest steel, carefully tempered to have the required tension and coiled in calculated loops around the central arbor. Wound up once each day, preferably in the morning or in the evening, the mainspring constantly releases an even flow of power into the train of cam wheels that drive the hour and minute hands, and in many cases the second hand of your watch.

What is so special about that? Take a closer look at those miniature wheels and marvel at the ingenuity that has made them the wonders of precision they are. Those little wheels have to be exact to within a few ten thousandths of an inch, because the slightest irregularity would cause your watch to stop frequently. Their tiny "teeth" and pinions engage each other with tolerances that are measured in on hundred thousandths of an inch. By comparison a human hair would have to be split several time to fit in between them.

Did you ever try to reassemble the movement of an old alarm clock that your children took apart? Quite likely you've given up in desperation because you found that your fingers were just as useless as tentpoles for this job. Yet you can easily pack the "works" of hundreds of tiny wrist watches between the bridges of a standard alarm clock.

A modern wrist watch is measured in millimeters. A man's model may not be thicker than four or five millimeter, roughly three tenths of an inch, and twenty millimeters in diameter. A ladies wrist watch has the same thickness, but may be no more than eight or ten millimeters wide. Within that minute space there is assembled an assortment of some 200 moving and supporting parts, put together largely by skilful human hands.

Of course you've heard of jewelled watches. No doubt your own watch contains a number of diamonds, or, in the watchmaker's language, stones. It'll take a microscope to find some of these stones. What are they? Nothing but the bearings for the tiniest of axles that support the cam wheels. Ancient watchmakers, building their watches entirely by hand, soon discovered that the friction of metal on metal slowed their movements down and caused excessive wear. So they invited stones or diamonds to hold the axle tips.

Today's watches contain only artificial diamonds that have the same smooth hardness of the real ones but not their jewel value. A good watch should have seventeen jewels. Some have as many as twenty-four, but for a good, trouble-free movement seventeen is quite adequate.

The stones are embedded in the bridges or the metal plates between which the wheels are mounted. The tiniest hole is drilled in the exact center of the stone and to the exact depth to hold the tiny axle tip. The smallest deviation in the placement of the hole would affect the accuracy of the watch. Watchmakers work with measurements to within four one hundred thousandths of an inch to insure the maximum in accuracy.

Most modern watches are permanently lubricated. This means that the tiniest "channel" has to be drilled into the wall of the hole that serves as bearing. An almost invisible quantity of oil in this channel keeps the mechanism running smoothly forever.

Is that all there is to a watch? No, you haven't touched on its brain yet, the mechanism that regulates its speed with such astounding accuracy. If you're smart you'll never touch on it with more than a respectful glance because this part of your watch is almost as sensitive and vulnerable as a brain cell. It is called the escapement and consists of the escape wheel with anchor and the balance wheel with a balance spring. It is also the part that makes your watch tick.

There are records which indicate that as early as 700 B.C. the Chinese built clocks with escapements, much like ours. But it seems equally certain that European clockmakers in the early middle ages invented the mechanism independently. It wasn't until the sixteenth century that a German clockmaker by the name of Peter Henlein built the escape mechanism into a pocket watch.

It is called escapement because the mechanism allows one slanted cam of the escape wheel to escape from the braking action of the anchor. As the escapewheel lifts one pallet of the anchor it forces the opposite pallet down thus preventing the mainspring from unwinding all at once.

In its turn the back and forth movement of the anchor is regulated by the balance wheel and the balance spring. One swing from the anchor increases the tension in the balance spring, which immediately uncoils itself resulting in a swing in the opposite direction. The balance wheel, like the fly wheel of a steam engine, gives this back and forth movement stability.

A good balance spring or hair spring is a marvel of modern technology. Like the mainspring it is a narrow band of carefully tempered steel, of an absolutely even overall thickness. Its loops are calculated to provide just the right amount of "spring". Too much will make your watch go fast, too little would slow the movement down. The name hair spring is quite fitting, because the spring is only two thousandths of an inch wide and five thousandths thick. In one Swiss watch factory it takes at least three years to train workers to merely install hair springs.

In most modern watches the entire escapement, including the fragile hair spring, is carefully protected from exposure. It keeps the dust out, but also stops the would-be do-it-yourself watchmaker from poking around in it with as crude an instrument as a pin. Tampering with the hairspring in your watch is probably the most effective way of wrecking the mechanism.

The balance wheel is almost as sensitive as the hairspring. In a small ladies wrist watch it is no bigger than a capital letter O in normal newspaper size type. It has to be balanced with absolute accuracy and in one hour it swings back and forth 18,000 times.

In spite of the great precision with which modern watches are made there is no such thing as an absolutely accurate time piece. Even the modern electronic watch, although by far the most accurate time piece available, runs a few seconds slow in several hundred years. An ordinary watch may loose or gain as much as a few minutes in twenty-four hours and still be regarded as faultless, because much of the error is due to tiny atmospheric difference.

To overcome this watchmakers have built hairsprings and balance wheels of different layers of compensating metals. The balance wheels in some watches hold sixteen to eighteen tiny screws with which its balance may be adjusted. But even so absolute accuracy can never be guaranteed.

One of the most remarkable things about watches is perhaps, that despite their delicate mechanism requiring such a high degree of craftmanship, their cost is so low. A good wrist watch may cost forty dollars. More expensive models are not necessarily better time keepers. Often it is the case holding the movement which is responsible for the increased cost.

Think of these things the next time you look at your watch and maybe you'll feel a greater appreciation for the men who've made it what it is and who are ready to repair it when it needs repair.

World Congress on Evangelism

Representatives from what are probably the oldest and newest Christian churches in the world will be among the 1262 participants at the World Congress on Evangelism in Berlin, Germany October 26-November 4.

Two Auca Indians from Ecuador will represent the "newest" church while Bishop Alexander Mar Theophilus of Adoor, Kerala, India will attend from what is said to be the oldest existing church, according to Dr. Carl F. H. Henry, chairman of the Congress.

Bishop Theophilus is a leader of the Mar Thoma Syrian Church which was founded in India by the Apostle Thomas in the first century.

The two Aucas, Gikita M. Komi and Yaeti K. Kimo were until a few years ago savage Indians in the Ecuadorian jungles in the Tiwaeno area. On Jan. 8, 1956, the tribe of which they are members killed five American missionaries who made the first attempt to Christianize them. Since then, however, relatives of the martyred missionaries have gone to live with the Aucas and most of the tribe has been converted to the Christian faith. The band of Auca Indians were considered the fiercest of Ecuador's aborigines.

Kimo is a former killer who is now one of two leaders of the church which has been established among the Stone Age tribe in the vastness of the Amazon. Komi's father led the raiding party that killed the missionaries, while Kimo was the first to believe among the Auca men.

"This young church has already shown itself to be aggressive in evangelism through its effort to reach other neighbouring tribes with the redemptive message of Jesus Christ," Dr. Henry said. In making the announcement, Dr. Henry referred to the Aucas as "the fruit of martyr witness" and said they were coming to the Congress to emphasize the "changing power in the gospel of Jesus Christ."

Miss Rachel Saint of the Wycliffe Bible Translators will escort the former warriors on their journey to the Congress. They will join delegates and observers coming to Germany from more than 100 countries to participate in the "first transdenominational endeavour in evangelism."

Invitations have been extended to delegates from 106 countries, according to Stanley Mooneyham, coordinating director for the Congress. He also indicated that Roman Catholic and Jewish observers have been invited. He explained that attendance at the 10-day meeting is by "invitation only", since the Kongresshalle only seats 1,262 people. It is expected to be filled to capacity when Dr. Billy Graham, American evangelist from Montreat, N.C., delivers the opening address Wednesday night, October 26.

"Christianity Today", fortnight evangelical theological journal of Washington, D.C., U.S.A., is sponsoring the Congress.

Graham is honorary chairman, while Henry, who is editor of the journal, is chairman.

Gleanings from the Press

FROM HITHER AND YON

SABBATH CONTROVERSY OCCURS IN AUSTRALIA AND NEW ZEALAND

Dr. Klaas Runia has written in Trowel and Sword that "the Old Testament Sabbath was not a creation ordinance". His view is that "the Sabbath has been abrogated for it has been fulfilled in Christ. No one is any longer bound to it, although there is still liberty to keep the day so long as it is not a Judaizing way and spirit. The new people of God have an altogether different day; the day of His resurrection, for on this day the new, everlasting life has begun. NOWHERE, however, does the New Testament say, or even suggest, that the Sunday has come in the place of the sabbath, or that the two are essentially the same. In fact the Sunday is never prescribed, or is it even suggested that it was 'instituted' by the Lord. It has gradually and naturally developed into the fixed day of worship, and its central aspect is the celebration of the resurrection of the Lord in common worship. In the whole New Testament there is no reference to the Decalogue on the point of Sunday celebration.

The Dunedin church, agreeing with Dr. Runia, has brought a protest to the church courts against the Westminster Confession of Faith, Chapter XXI, sections 7 and 9. The Confession states that "it is of the law of nature, that, in general, a due proportion of time be set aside for the worship of God" and that "so, in his word by a positive, moral and perpetual commandment, binding upon all men in all ages, he hath particularly appointed one day in seven for a Sabbath." The Dunedin protest says it has yet to be proven from Scripture that the Sabbath is a creation ordinance. It states, "we do not believe that the observance of the Sabbath is a commandment binding all men in all ages."

Runia does not want to do away with the fourth commandment. "It still has a rich meaning for the believers of our day too. It calls us to worship the Lord with the whole congregation. The day as such is no longer a matter of 'law', in the sense of a legal code either. These aspects have been brought out of the sphere of law into that of PRIVILEGE. And the early church, almost from the very start has seized upon this privilege with great joy and has chosen as day of worship the DAY OF THE RESURRECTION of their Master, who Himself was the fulfilment of the old shadow.

"Everything is new now. There is a new light shining over the day of worship. There is a new light shining also over the fourth commandment. It is the light of the rest that has been revealed in Christ's resurrection, a light that points to the still greater light that is to come."

The Peninsula Journal carried an article that indicates that the 'new' view of the Sabbath conflicts also with other parts of the Confession. (RES)

* * *

ON VISITING ONE OF HOLLYWOOD'S TEMPLES

As the worshippers flock to the ticket booth for a show, as passing motorist can notice that the service is soon to begin. The price for paying homage to goddess Sophie Loren, or her colleague, the almighty sex symbol Elizabeth Taylor, is fixed. (Some even see them with real flesh and blood, but, alas, still covered by masks, makeup, and false smiles.) In half boring anticipation, the faithful flock, who cannot, or grumble that they can't, listen to the Word of God for half on hour, can wait, from 8:40 to 9:20, with patient resignation for Venus newly glorified. Noisy electronic voice boxes play as a prelude to the act. Alas, the first service is over, finally, and the second soon to start. Half-hypotized patrons file out, and others, ready to be brainwashed, replace them. Harlot music, constantly reminding everybody of the theme (a more sophisticated type of whoredom, than Biblical times, inaugurated and sanctioned by many social scientists), Finally the hungry mob is seated and ready to be fed. (Certainly not the Bread of Life, but an idol, sex.) The amount of breast-peeking and nudidity is directly proportional to the success (measured in dollars and cents) of the film. The screen appearance of THE GIRL, in all her sinful glory, is usually master, everybody and everything else dancing to the tune of her passions, fears, hope, wrath, and what have you, the visual reincarnation of the Greek goddess of love, Venus, with many overtones. As the drama unfolds (if it still is dramatic, except for the longing for the SEX SYMBOL to appear and re-appear), hugging couples testify to Satan's success, often practiced more fully in portable beds later (the secret of the emergence of drive-in shows and drive-in restaurants). For many young Romeos, as they finally drive home, swallowing "Follow me, I'm the Pied Piper", even the warning of the tragedy of Marilyn Monroe, a previous sex symbol, goes unheeded.

Loving angels wipe tears as the lovers finally crawl in bed, and the angels are almost prepared to bash the heads of blind parents, ministers and seminary professors against each other and crying out: "DO SOMETHING BEFORE IT IS TOO LATE."

Joe Reitsma.

* * *

PROLIFERATION OF BIBLE VERSIONS SEEN AS REASON FOR ONE MORE

"Paradoxically, the very number and variety of versions (of the Bible) lately published creates a strong new motive for still another translation effort", wrote Professor John H. Stek of Calvin Seminary in the Presbyterian Journal. Having himself compiled a list of 55 different versions, or revisions of versions, that have appeared since 1900, Prof. Stek said that this "is enough to irritate the most patient and to vex the most learned."

After noting that one of the motives for recent translations had been ecumenical in character, he wrote, "There is need, in the latter half of the twentieth century, to gather up the ripest fruits of all these extensive and varied labors into a single version, ecumenical in appeal fully modern in style and idiom, up-to-date in Biblical scholarship, equally fitted for public and private use, and faithful to the demands of Scripture that it be "handled" (also in translation) as the Word of God.

Such an effort calls for the careful and patient labors of a commission of scholars, jointly representing competence in a wide variety of fields: Biblical (languages, archaeology, history, interpretation), literary (modern English style and idiom), liturgical, pedagogical, ecclesiastical, linguistic, and so forth.

Their submission to Scripture as the Word of God must be complete; their respect for the tested results of recent Biblical scholarship high; and their interests as wide as the needs of the whole Christian community. With the blessing of God, a version so conceived might well become the true twentieth-century English Bible, embodying the best of its relevant scholarship, its literary powers, its translation experience, and its religious concerns.

With God's blessings on our many tomorrows, we may hope for the eventual appearance of a more adequate twentieth-century English version of the Bible — perhaps by 1984. (RES)

Hydro's Old Faithful

(Canadian Scene) — Utilizing a principle developed in the 13th Century, a unique power station on the Montreal River near Cobalt, Ontario, produces a commodity seemingly out of place in a world of electricity.

Ragged Chute, Ontario Hydro's only compressed air plant, doesn't soft-pedal its peculiarity but periodically advertises it with a 100-foot geyser of water and air. Why compressed air? Ragged Chute was built during the 1910 Cobalt silver boom to provide a quick, reliable and economical source of power for the new mines. With no moving parts, the operation is simple. Water tumbles down a 350-foot vertical intake shaft sucking in air at the same time — like the gurgling drain in a bathtub. The air-water mixture is deflected along a horizontal tunnel where the trapped air bubbles out and collects in a dome in the tunnel roof. Here it is compressed to 125 pounds a square inch by the weight of the 300-foot column of water in a shaft which rises to river level 1,000 feet downstream from the powerhouse. Ragged Chute's spectacular geyser occurs when a build-up of air depresses the water in the underground chamber exposing a 12-inch pipe which discharges the excess air through the water of the exit shaft. A nine-mile surface pipeline carries the compressed air from the plaint to mine customers.

The use of water to compress air is not new. An hydraulic device called a trompe provided compressed air for iron smelting in the 13th Century. C. H. Taylor, a Canadian inventor, developed this principle, and starting in 1895 built a number of compressed air plants in Canada and the United States. The largest was the 5,000-horsepower Ragged Chute plant. The smallest, a 45-horsepower unit, built into a lift-lock of the Trent Canal system at Peterborough in 1899, operated a pump and an inflatable seal until last year.

A tribute to the thoroughness and ingenuity of their designer, these units display reliability few modern devices can claim. Limited in application, compressed air as a transmittable power source could not compete with electricity, and no large hydraulic air plants were built in Ontario after 1910. Last of its kind, Ragged Chute perhaps is showing just a little disdain for modern technology each time it lets loose a watery blast; and it is a top tourist attraction in the area.

HYDRO'S OLD FAITHFUL

Ragged Chute, near Cobalt, Ontario, is the last of its kind in an age of electricity but it continues to be a top tourist attraction.

(Ontario Hydro Photo)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $5.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢

For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier

Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Mr. and Mrs. J. Dreyer of Simcoe, Ontario are pleased to announce the forthcoming marriage of their eldest daughter

MAGDA
to
Mr. ART WAGENSVELD

son of Mr. and Mrs. J. Wagensveld of Hamilton, Ontario.

The wedding will take place on Friday, October 7th, 1966 at 7:30 p.m. in the Simcoe Christian Reformed Church.

The Rev. G. Rienks officiating.

Future address: 1053 Upper Sherman, Hamilton, Ontario.

The Agassiz Christian School, in the beautiful Upper Fraser Valley of British Columbia, urgently needs:

A TEACHING PRINCIPAL
and
A TEACHER FOR GRADES 1 AND 2

Please send applications stating qualifications, experience and references to the secretary, J. M. den Boesterd, 8026 Morrow Rd., Agassiz, B.C.

Wanted:

MUSHROOM PICKERS

Call Hamilton Mushroom Growers Ltd., R.R. 1, Stoney Creek. Phone 664-4213 or LI 5-3860.

MORE SUBSCRIBERS

is a must for the expansion of our paper.
Would you lend us a helping hand?

First Things in Canada

Dr. Banting discovers Insulin

by John F. Hayes

(Can. Scene) — For countless ages ,and even into our own century, the scourge of diabetes was the touch of death ,for no cure for it had ever been found. More than a million people in North America alone were stricken by this frightufl malady in 1921; there was no escape from it, no chance of survival.

And then a man called William Grant Banting, a twenty-nine-year old Ontario farmer's son, succeeded in isolating insulin, the miraculous, life-saving substance secured from the pancreas of cattle! Insulin, one of the greatest medical discoveries of the twentieth century, is a Canada-First which has saved literally millions of lives since it was first used in 1922.

Frederick Banting was born at Alliston, Ontario, on November 14th, 1891. He was educated at local schools, and graduated in medicine at the University of Toronto. When the First World War broke out, he volunteered with the Medical Corps, and distinguished himself at Cambrai, winning the Military Cross for tending the wounded under fire, while wounded himself.

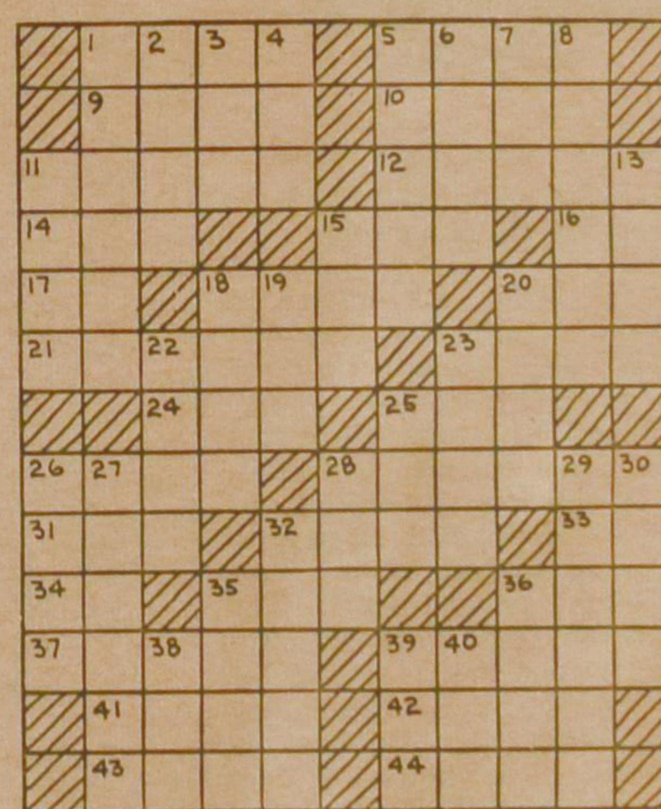
Returning to Canada, he practised briefly in London, Ontario. In 1921 he came to Toronto, and with the help of a young student, Charles H. Best, he began working on the problem of diabetes. He succeeded in isolating insulin, the key to a diabetic's life, and in January, 1922, a grateful world learned of his triumph. The following year he was appointed to the newly-endowed chair of Medical Research at the University of Toronto, and later in that year shared the Nobel Prize with Dr. J. J. R. Macleod, his sponsor.

Honours were heaped on Dr. Banting by a grateful and admiring world. In 1930 his department was housed in the now-famous Banting Institute, where important work has been continued ever since. But Insulin was Banting's greatest contribution to all mankind. Others helped him in his quest, and he was always quick to share his achievement. One who must be cited is J. B. Collip who, in 1922, did important work on the purification of crude insulin, which permitted widespread general use of the substance in the treatment of diabetes. Insulin is one of the class of substances called hormones, which have the function of exciting action in some organ of the body. It is used by injection into the blood stream. It is, perhaps, the greatest contribution Canada has ever made in the field of medical discovery. When the Second World War broke out, Banting again volunteered for service with the Medical Corps. On February 21st, 1941, the plane which was carrying him to England crashed on a frozen lake in remote eastern Newfoundland. Desperately injured, he attempted to dictate to the pilot as they both waited for rescue. But Banting was dead long before help came.

DR. BANTING DISCOVERED INSULIN and one of the greatest medical discoveries of this century was a first for Canada. (Drawing by Fred Finlay, R.C.A.)

CROSS WORD PUZZLE

ACROSS
1. Anguish
5. Prison
9. Beige
10. Leather flask for oil
11. Pale
12. The Wars of the ——
14. Shoshonean
15. Chop
16. Burmese language
17. Compass point
18. Sacred bull: Egypt
20. Befall
21. Three-legged stand
23. Purchases
24. Personnel of a ship
25. Ship-shape clock
26. Large snakes
28. Ben Hogan, for one
31. Fortify
32. Cereal dish
33. Chinese measure
34. Fish
35. Mass
36. Presidential nickname
37. Pry
39. Wide open
41. Military assistant
42. Specks
43. Young girl
44. Comfort

DOWN
1. Plague
2. Dull pain
3. Anger
4. Kind of buoy
5. Pierces, as a bull's horns
6. Below: naut.
7. Goddess of harvests: It.
8. Ship's leeward drift
11. A relative
13. Weakens
15. Strike
18. Birds
19. Enclosure
20. Burst of anger
22. Moslem chief
23. Inventor of the telephone
25. At the present time
26. Dip out
27. Severe trial
28. Any deity
29. Slip away
30. Stir up
32. Discloses
35. Marries
36. Maltese, Persian and others
38. By way of
39. Soft drink
40. Tibetan gazelle

SOLUTION to previous Cross Word Puzzle

Volop werk voor de Zending in Nigeria

VRAAGGESPREK MET EEN DER "HOUSE PARENTS" VAN DE ZENDELINGSKINDEREN

Afgelopen week hadden wij een geanimeerd vraaggesprek met de heer Henry Visser, die onlangs voor de tweede keer van het zendingsveld in Nigeria is teruggekeerd en momenteel in Hamilton, Ont. zijn verlof doorbrengt om in februari met zijn vrouw opnieuw hun taak als 'house parents' van de kinderen van de zendelingen met vreugde op zich te nemen.

Mr. Visser, wanneer bent u met dit werk begonnen?, zo begonnen we ons gesprek.

Wij arriveerden op 8 augustus, 1961 voor het eerst in Nigeria. In het laatste jaar dat ik de R.B.I. bezocht werd er een 'vader' en 'moeder' gevraagd voor de schoolgaande kinderen van de zendelingen die in Nigeria werkzaam zijn. Aangezien mijn vrouw in Nederland haar diploma's voor kinderverzorging heeft gehaald was dit werk net iets voor ons. Beiden houden we veel van kinderen, zodat we met hart en ziel in ons werk opgaan. Natuurlijk vinden we het fijn om weer eens een paar maanden in Canada te vertoeven, zo voegde Mr. Visser er glimlachend aan toe.

Onbekend met het zendingswerk zou ik wel eens willen weten of het nu beslist noodzakelijk is dat de kinderen naar een school moeten gaan, zover van hun ouders verwijderd.

Dit kan moeilijk anders, want de zendelingen zitten over een groot terrein verspreid en leven vaak op plaatsen waar geen onderwijs wordt gegeven die de kinderen klaar maken voor het leven in de Amerikaanse of Canadese maatschappij.

Men heeft daarom in Jos, een plaats in het noorden van Nigeria, een school gebouwd waar aan zo'n 350 kinderen onderwijs wordt gegeven. Deze school, de Hillcrest school genaamd, bestaat uit een lagere school en een complete highschool. De school volgt het Amerikaanse leerplan, maar aangezien deze school eveneens door Canadese, Zuidafrikaanse en Deense kinderen wordt bezocht — de school wordt n.l. door zendingscommissies van 11 verschillende denominaties onderhouden — zijn er speciale klassen in b.v. geschiedenis en aardrijkskunde voor de kinderen van verschillende nationaliteiten. Volgend jaar hoopt men met speciale lessen voor Canadese kinderen te beginnen. Ook volgen enkele Libanese kinderen, waarvan hun vaders in Jos werken, de curcussen. Deze kinderen zijn allemaal Mohammedaans, maar we hopen natuurlijk dat zij via het christelijk onderwijs tot het christelijk geloof mogen komen.

Uw werk is dus om voor de kinderen te zorgen met name tijdens de uren dat ze niet naar school gaan?

Ja, dat is ons werk. Op de 'campus' staan vier 'dormitories' waar de kinderen in bepaalde leeftijdsgroepen zijn ondergebracht. Mijn vrouw en ik kregen de leeftijdsgroep van 6—9 jaar toegewezen. Deze groep bestond verleden jaar uit 16 jongens en 16 meisjes. Van het hele jaar zijn ze 38 weken onder onze hoede met twee keer een onderbreking van zeven weken vakantie om dan thuis eens goed door hun ouders te worden verwend. Welk ouderpaar zou dit niet doen?

U zult uw handen wel vol hebben met de zorg van 32 kinderen, denk ik.

En of! Vooral na schooltijd. Dan moeten we elke keer weer nieuwe bezigheden voor hen bedenken. Over de weekends moet er van alles worden georganiseerd zoals rolschaatsen, voetballen, hobbies, het vertonen van films. Teveel om op te noemen. Vooral gedurende het regenseizoen, wanneer de kinderen niet zoveel buiten kunnen spelen, hebben we onze handen vol.

Natuurlijk zijn de kinderen ook wel eens ziek. Toen we de eerste keer met verlof terugkwamen kregen 19 kinderen de mazelen waar we de eerste zes weken mee zoet waren. We kwamen er dus meteen weer goed in!

U had het zoëven over het regenseizoen. Hoe is het kimaat in Jos?

Jos is gelegen op een plateau, 4.000 voet boven de zeespiegel, zodat het klimaat heerlijk is en juist geschikt om er school te houden. Dit was ook een van de redenen waarom de school in Jos is gebouwd, want het zendingsveld zelf ligt slechts 600 voet boven de zeespiegel. Daar is het zomers veel warmer.

Wanneer u in februari weer naar Nigeria teruggaat is het daar zeker zomer.

Inderdaad. De zomer begint omstreeks oktober en in februari is het volop zomer. De temperatuur stijgt vaak tot 100 graden in de schaduw. Geschikt voor zonnebaden is het dan niet. Toch is het een droge warmte en is het best uit te houden. Alleen moeten we er zorg voor dragen dat de lippen en handen van de kinderen met vasoline worden ingesmeerd om barsten te voorkomen. Het regenseizoen begint omstreeks maart en bereikt in juli en augustus haar hoogtepunt. Het regent echter meestal nooit een hele dag. Maar wanneer het regent, regent het ook goed. De kinderen kunnen dan niet buiten spelen.

Is het land door de weersgesteldheid erg onvruchtbaar, Mr. Visser?

De weersomstandigheden en de gesteldheid van de grond zijn niet de voornaamste oorzaken dat er zo weinig wordt verbouwd. De moeilijkheid is dat de meeste bewoners niet weten hoe zij hun akkers moeten bebouwen. Ze beschikken niet over tractors en gebruiken geen kunstmest. Even buiten Jos hebben we echter een boerderij waar men irrigatie heeft toegepast. Men verbouwt er van alles tot heerlijke aardbeien toe. Wij hebben dan ook volop groenten en aardappelen. Gebrek lijden we niet.

Een tak van de zending is dan ook deze mensen landbouw-methodes te onderwijzen. Langzamerhand ziet de zending in dat op dit gebied meer gedaan moet en kan worden. De British Mission heeft reeds iemand in haar dienst die speciaal met dit soort werk is belast. Misschien zendt de mission board van de Chr. Ref. Church ook nog eens zo'n man. Wij zullen hem met open armen ontvangen!

Mr. Visser, nu we het zo over het zendingswerk hebben, wat zijn volgens u de voornaamste 'tools', als ik het zo eens mag noemen, voor het zendingswerk?

Als nummer één moet de verkondiging van het evangelie worden genoemd. Toch moet men zich niet vergissen en menen dat dit alleen voldoende is. Wij moeten uit christelijke bewogenheid ook tonen deze mensen in hun lichamelijke en sociale nood te helpen om door deze vorm van arbeid te laten zien wat het christelijk geloof betekent. De ziekenhuizen is een van de middelen om de inwoners met het evangelie in aanraking te brengen. Hier liggen ontelbare mogelijkheden, want de lichamelijke nood is onbeschrijflijk groot. Wij hebben dan ook onophoudelijk gebrek aan doktoren.

Het 'grote gezin' van Mr. en Mrs. Henry Visser.

Hoeveel ziekenhuizen heeft de Chr. Ref. Church in Nigeria?

Twee ziekenhuizen. Een in Mkar en een in Takum. Op de verschillende posten heeft men verder meestal een verpleegster die de zieken helpt en de moeders bijstaat bij de geboorte van hun kinderen.

Verder zou ik nog graag op twee middelen willen wijzen die de zending gebruikt om het evangelie te brengen, n.l. die van het onderwijs en de lectuurverspreiding.

Na de zelfstandigheid van Nigeria in 1960 heeft de regering er terecht op gewezen dat men, wil men vooruit komen, zich moet gaan toeleggen op het onderwijs.

Overal in Nigeria, zelfs op vele afgelegen plaatsen, vindt men reeds 'scholen' waar kinderen het elementaire onderwijs opdoen. Aangezien de regering zoveel aandacht aan het onderwijs besteedt heeft men vanwege de Chr. Ref. Church een Teachers Training College opgericht waar jongelui voor onderwijzer(es) worden opgeleid om hun volksgenoten te onderwijzen. Zodoende zullen zij het christelijke geloof hopenlijk verder verspreiden. Bovendien heeft men nog twee scholen voor middelbaar onderwijs, twee bijbelscholen, en een pre-seminarie school. Zodra men de pre-seminarie school heeft doorlopen gaan de studenten naar de Theological Seminary, waarvan dr. Harry Boer president is, om hun theologische studie te voltooien. De seminary wordt onderhouden door verschillende denominaties. Het is een pracht gebouw en is met het oog op de toekomst gebouwd.

Nu de kinderen in staat zijn te lezen en vaak een enorme leeshonger aan de dag leggen, gaat de zending zich meer bezighouden met de lectuurverspreiding. Rev. Harold de Groot heeft de leiding van dit werk, terwijl Rev. Terpstra zich toelegt op het vertalen van de traktaatjes in de Tiv taal, waarin hij zeer bedreven is.

Zijn er reeds veel christenen in Nigeria of is het aantal maar klein?

In vergelijking met de 70% Mohammedanen en 27% heidenen op een inwonertal van 50 miljoen vormen de 3% christenen een onopvallende minderheid. Er is dus genoeg werk op het zendingsveld om de miljoenen Mohammedanen met het evangelie in aanraking te brengen. Men legt zich er daarom steeds meer op toe om de bekeerde christenen zelf actief te doen deelnemen aan het zendingswerk. Vandaar dat Rev. Ipema zich speciaal op het Mohammedanisme heeft toegelegd en bestudeerd om de christenen te leren hoe zij hun mohammedaanse landgenoten met het evangelie moeten bereiken.

Nog één vraag, Mr. Visser, dan moet u maar gauw terug om uw vrouw op te pikken, die waarschijnlijk druk is met het inkopen doen. Zijn er nog meer Canadezen van Nederlandse afkomst, immigranten dus, werkzaam in Nigeria?

Zover ik weet zijn er vier uit Ontario: Dick Vander Steen en zijn vrouw uit St. Catharines; Jesse De Jong van Sarnia en mijn persoon.

Drie komen, voor zover mij bekend, uit Alberta: Norman Brouwer van Edmonton, Rev. John Boer en zijn vrouw en Mrs. George Spee van Neerlandia. U ziet, de nieuwe generatie Canadezen vindt men ook reeds op het zendingsveld vertegenwoordigd.

Maar, zo vraagt Mr. Visser mij met een ondeugende glimlach: "Mag ik u nog een gunst vragen?" Dit kon ik, na ons gesprek, toch moeilijk weigeren.

Zoudt u de lezers in de buurt van Hamilton willen vertellen dat wanneer zij meer over de zending en mijn werk in Nigeria willen weten en dia's hierover willen zien, zich met mij in verbinding kunnen stellen? Mijn adres is 2583 King Street East, King Manor Apt., Apt. 307. Mijn telefoonnummer is: 544-8761.

Dat doen we graag voor u, Mr. Visser en we hopen dat veel jeugd-, mannen- en vrouwenverenigingen, kerken en christelijke scholen hiervan gebruik zullen maken!

P.T.

Dit is slechts een klein deel van de 50 miljoenen Mohammedanen, in gebed te Kaduna.

De maan is rond...

Het rijmpje waarmee wij ons vroeger als kinderen vermaakten

de maan is rond
twee ogen
neus en mond

gaat nu niet meer op. De maan blijkt nl. niet rond te zijn, maar de vorm te hebben van een peer. Dit hebben de foto's die door de Lunar Obitar naar de aarde zijn uitgezonden, vastgesteld. Volgens het Langley Research Center, Langley, Va., hebben de foto's, die sinds twee weken door de satelliet zijn genomen uitgewezen dat de maan aan de noordpool breder is dan aan de zuidpool. Het merkwaardige is dat zowel de maan als de aarde niet rond zijn maar peervormig. De reden van beider vorm kon door de directeur, Dr. Floyd L. Thompson en zijn medewerkers niet worden opgegeven. De satelliet zal geen foto's meer naar de aarde seinen, doch gedurende de resterende zes maanden verdere inlichtingen verstrekken betreffende de zwaartekracht op de maan.

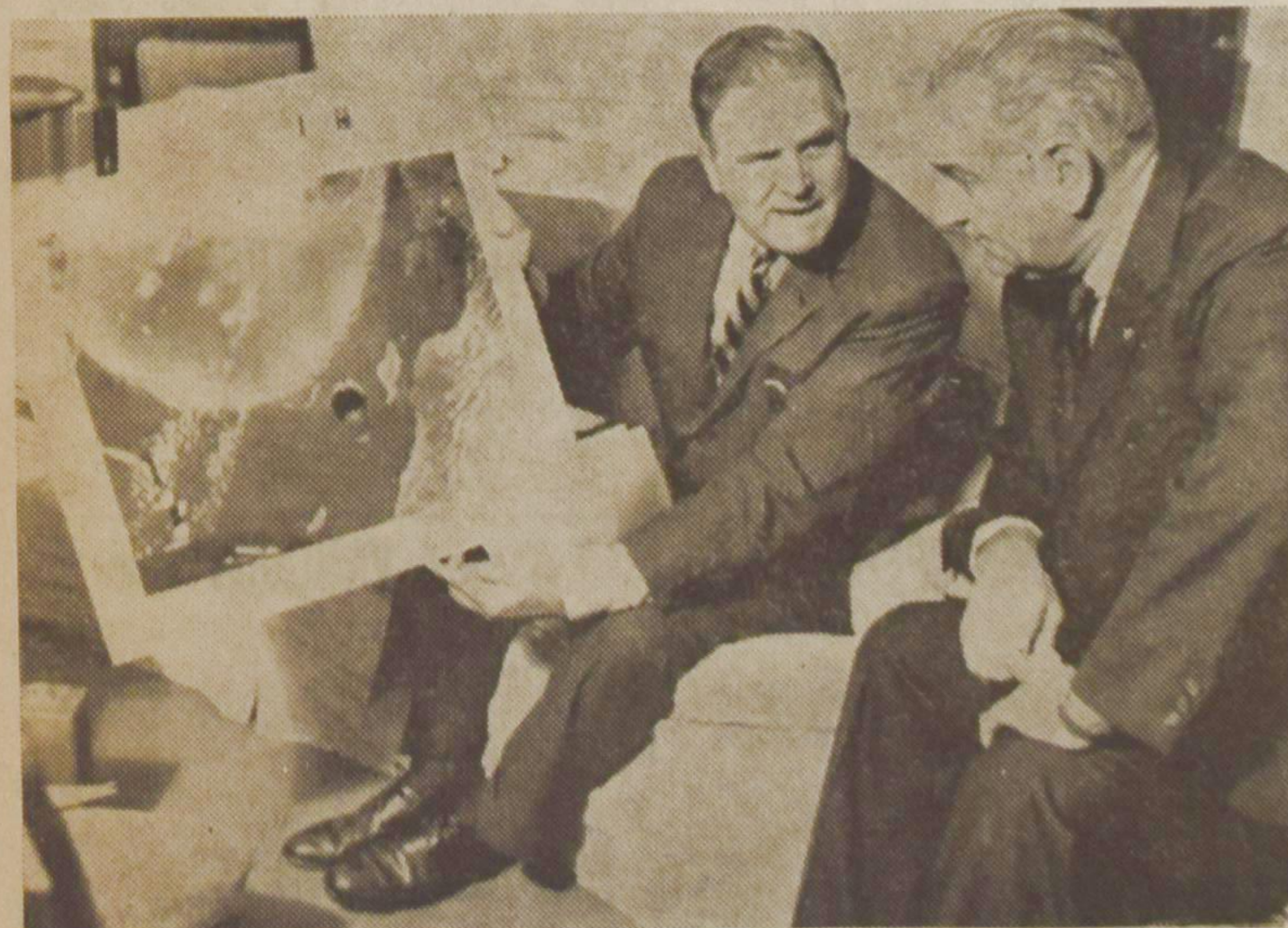
Tot dusver heeft men nog maar enkele foto's of gedeelten ervan bestudeerd. Het duurt nog minstens drie weken alvorens men met het lezen van de foto's klaar is. Het staat echter wel vast dat men in deze zeven dagen meer over de maan heeft geleerd dan in de afgelopen 50 jaar.

Korte metten

De Fransen staan nu niet bepaald bekend als heren en dames in het verkeer. Dat is de Franse politie schijnbaar ook wel bekend, want gedurende een weekend in de afgelopen zomer heeft de prefect, zoals men het hoofd van politie in Frankrijk noemt, M. Jacques Bruneau, op een van de drukke hoofdwegen op een punt waar veel verkeersovertredingen worden gemaakt, een geïmproviseerde rechtbank langs de weg ingericht.

Vier nonchalante rijders die over de gele streep reden en twee die zich niet aan de voorrangsregels hielden werd voorgebracht. De overtreders werd het rijbewijs voor een bepaalde tijd afgenomen. Zij die zonder rijbewijs reden moesten voor straf naar het dichtstbijzijnde dorp lopen.

Het mag waar zijn dat Frankrijk bekend staat als het land waar de leuze werd geboren: vrijheid, gelijkheid en broederschap, maar in hetzelfde land stond ook de guillotine. Hoe het ook zij, het hoofd van politie in Allier houdt van korte metten.

WASHINGTON: Een beambte van het Amerikaanse ruimtevaart-centrum Nasa laat hier aan President Johnson een grote kleurenfoto zien die gemaakt is uit **het ruimtovaartuig Gemini 11. Op de foto is ook duidelijk de Agena doelraket** te zien.

De Spoorwegen

①

DE 'GEBOORTE'

Dat waren nogal optimistische klanken die in augustus 1807 in de **New York Mirror** door een zekere Davidson werden geuit. Volgens hem zou de uitvinding van de spoorwegen de mensen van verschillende opvattingen verenigen. "Human beings will become one nation, one heart, and one soul. Mankind will see, feel and act in unison. Millions of ordinary people, the cheated and the oppressed, will be united on all the great questions that effect everybody, as the Spartans were at Thermopylae." Wat die eenheid betreft met betrekking tot al de belangrijke levensvraagstukken is Davidson's profetie niet in vervulling gegaan. De spoorwegstaking van enkele weken geleden is een onmiskenbaar feit dat die eenheid van gedachten en handelen nog ver te zoeken is.

De minister van Handel en Nijverheid, Mr. J. W. Pickersgill, zal evenmin zo optimistisch gestemd zijn als Davidson in 1807 was. Om tot een bevredigende regeling te komen, die de transport-aangelegenheden in Canada zal verbeteren, is een hele kluif. Gezien de tijd waarin deze woorden zijn geschreven is het optimisme wel te begrijpen. Men moet het maar meemaken: een wagen op wielen die door stoom wordt voortbewogen!

DE EERSTE POGINGEN

Een wagentje op rails was omstreeks 1800 niet bepaald een nieuwtje. Bij de kolenmijnen in Engeland waren ze reeds in de tijd van de regering van koningin Elisabeth (1558-1603) in gebruik. Tegen die tijd deden de kolen en ijzerertsmijnen in Engeland goede zaken, terwijl in Duitsland, als gevolg van de 30-jarige oorlog deze industrie een behoorlijke knak had gekregen. Duitse mijnwerkers kwamen nu van het Harzgebergte naar Engeland en legden daar de houten rails aan om de kolen en het zilvererts van de mijn naar het dichtstbijzijnde kanaal of rivier te laten rollen, terwijl het paard, dat de lege wagentjes op de terugreis weer naar boven moest trekken, prinsheerlijk plaats nam in het laatste wagentje. Deze methode verlichtte de zware arbeid van het vervoer. Men kon op deze manier bovendien 10 ton ijzererts of kolen per dag vervoeren. Dat was al heel wat in die tijd.

In de 18e eeuw, toen de kolen als brandstof voor de stoommachines in de industriegebieden, die voor een groot deel in plaatsen waren gevestigd waar men geen steenkool bij de hand had, moesten worden gebruikt, werd de vraag voor betere vervoersmiddelen steeds dringender. Stel je voor, zo dacht men, wanneer de 'treintjes' die men bij de mijnen gebruikte eens door stoom konden worden voortgedreven, zodat men grote hoeveelheden kolen zonder veel inspanning van de ene plaats naar de andere plaats zou kunnen vervoeren.

Inmiddels moderniseerde de industrie, maar de vervoersmiddelen waren niet aangepast bij de eisen van die dagen. Daar moest dus wel iets op worden gevonden. Langzamerhand werden de vervoersmiddelen verbeterd. In 1815 was er reeds een geregelde bootdienst van stoomschepen op de Thames. Men was echter nog steeds gebonden aan de rivieren en kanalen. De afgelegen gebieden hadden aan deze ontwikkeling eigenlijk niets.

Toch waren sinds 1769 reeds pogingen ondernomen om een zelfvoortbewegend vehikel te ontwerpen. In dat jaar demonstreerde de artillerie luitenant Nicholas Jacques Cugnot van Louraine voor het Franse ministerie van oorlog te Parijs een machine op drie wielen met verticale bronzen cylinders, waarop kanonnen naar het oorlogsterrein zouden kunnen worden vervoerd. De machine hield het echter maar 15 minuten vol, zodat het ministerie van oorlog naar de uitvinding van Cugnot niet verder omkeek.

Aan de overzijde van het Kanaal ondernam een tijdgenoot van Cugnot, de Engelsman William Murdock, die in dienst was bij de uitvinder van de stoommachine James Watt, een door stoom voortgedreven locomotief te ontwerpen. James Watt schudde zijn hoofd over het plan van zijn leerling. Hij schreef aan een vriend: "I fear his amazing genius will drive him too far."

Op een dag in 1784 zou hij echter zijn driewielige machine van slechts 3 voet hoog eens proberen. De verhitter werd aangestoken. Het water begon te koken en de stoom bracht de machine plotseling in beweging en verdween in de duisternis, tot grote schrik van een dominee die juist zijn avondwandeling maakte. De schrik sloeg hem om het hart. Het leek wel een werk van de duivel.

Het nieuws liep als een vuurtje door het dorp en men was het er al gauw over eens dat Murdock zijn duivelse praktijken moest staken. Daar bleef het nu bij.

In Amerika woonde echter de beroemde ingenieur Oliver Evans. Hij had al heel wat uitvindingen op zijn naam staan, zoals hijskranen en onderdelen voor het weefgetouw. Toen de stoommachine werd uitgevonden kwam bij hem het idee om een locomotief te bouwen op rails. Dat zou het worden. Ondanks het gebrek aan geld zette hij door. De staat Maryland wilde hem wel helpen.

Toch was deze steun ontoereikend om zijn plan te verwezenlijken. Maar hij bezorgde de bewoners van Philadelphia toch nog een hele sensatie toen zijn stoommachine door haar straten reed op weg naar de rivier, waar het 'wonder' jammer genoeg in de rivier raakte en zonk. Evans was gelukkig niet zo gauw uit het veld geslagen. Hij bouwde verschillende andere voertuigen, maar er waren geen liefhebbers om in Evans' plannen geld te steken. Ondanks deze teleurstellingen bleef Evans met het oog op de toekomst optimistisch gestemd. Volgens hem was het zeker dat "there will come a time when one will travel in a steam vehicle from one town to another almost with the speed of a bird in flight. The carriage will leave Washington one morning, and on the same day its passengers will breakfast in Baltimore, lunch in Philadelphia and dine in New York."

Zou Evans' droom spoedig in vervulling gaan?

Op 25 februari in het jaar 1805 waren de mijnwerkers van Zuid-Wales getuige van een historische gebeurtenis. De eerste stoomlocomotief trok enkele wagons met 10 ton ijzererts over de rails in Merthyr Tydfil. Toch werd aan deze gebeurtenis weinig aandacht geschonken, omdat de 'trein' het eigendom was van de mijn. Zodoende kwam de uitvinding van Richard Trevithick in de doofpot, te meer daar zijn demonstratie met een locomotief in Londen op een ontsporing uitliep als gevolg van het slechte materiaal waarvan de rails waren gemaakt.

EINDELIJK, MAAR TOCH...

Op de 9e juni 1800 schreef een 19-jarige (!) Engelse mijnwerker voor het eerst zijn naam: George Stephenson. Dat was een hele prestatie voor die tijd, toen het merendeel van de bevolking lezen noch schrijven kon.

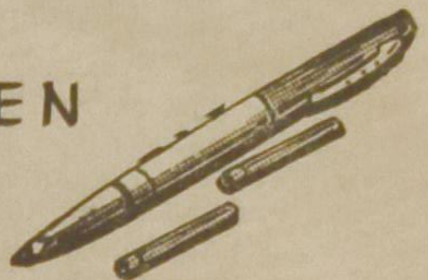
George was ook iedereen niet. Hij was goed bij de pinken. Op zijn twintigste jaar was hij reeds een monteur en verzorgde zijn eigen machine. Alles wat maar enigszins met de techniek had te maken had zijn volle belangstelling. Daarom rijpte in de jonge Stephenson de gedachte om ingenieur te worden. Met veel ijver bestudeerde hij alles wat hij maar te pakken kon krijgen op het gebied van de stoommachines. Zodoende bestudeerde hij ook Trevithick's en Marduck's machine. Het stond al gauw voor hem vast: hij zou een 'travelling machine', zoals hij het noemde, ontwerpen. Hij besprak zijn plan met de mijnwerkers en kreeg hen zover om zelfs geld af te staan voor de wondermachine die het werk van de mijnwerkers behoorlijk zou verlichten. Stephenson stond bekend als een serieuze en hardwerkende jongen en daarom vertrouwden de mijnwerkers hem het geld wel toe. Hij had hen al eerder een dienst bewezen met de uitvinding van de mijnlamp. Een contract werd gesloten en na tien maanden van intensieve arbeid demonstreerde de jonge ingenieur zijn locomotief op de rails van de paardentram in Killingworth, waar het acht wagons geladen met 30 ton kolen voorttrok. Men stond er verbaasd van. De naam van Stephenson werd dan ook overal genoemd.

Natuurlijk moest er nog heel wat aan zijn uitvinding worden verbeterd. Dit kostte echter geld, maar aangezien de Engelsen niet zo royaal waren als de Amerikanen, die veel geld staken in de ondernemingen die de stoomvaart wilden bevorderen, was Stephenson verhinderd zijn werk voort te zetten. Hij dacht er nu over om naar Amerika te emigreren.

In 1822 klaarde de lucht op. Enkele rijke mijnbezitters in Durham gaven Stephenson geld om een spoorlijn te openen voor 17 wagens getrokken door vijf locomotieven die in staat waren 64 ton kolen te vervoeren. De pers was uitgelaten over dit evenement. Men noemde de locomotief het 'ijzeren paard'.

Nu kwamen de Engelse industriëlen pas los. Met de goedkeuring van de regering werd besloten een spoorweg te bouwen van Stockton naar Darlington — een afstand van 12 mijl. Op de dag van de opening stroomde men van alle kanten toe om deze historische gebeurtenis mee te maken of, zoals sommigen hoopten, het duivelse plan te zien mislukken. Het ging echter goed. Locomotief No. 1 met Stephenson zelf als machinist, tufte van Stockton naar Darlington met 34 wagens en 600 passagiers en veel goederen. Dit welslagen werd de geboortedag (27 juni 1825) van de stoomtrein!

LEZERS SCHRIJVEN

DR. ABRAHAM KUYPER — A LIABILITY OR AN ASSET?

Het is voorwaar wel een zeer trieste zaak in C.C. van 23 september 1966 onder de rubriek "Beelden van en uit Nederland" te moeten lezen dat een man van het formaat van Dr. Abraham Kuyper door mannen als Dr. Bruins Slot en Dr. Kuitert gewogen en te licht bevonden wordt. Des te meer verheugend is het dan te lezen dat de **Marxistische** Amsterdamse hoogleraar Dr. Jan Romein, tesamen met zijn vrouw Annie Romein—Verschoor, zijn ideologische tegenstander Kuyper, tesamen met Willem Bilderdijk maar onder uitdrukkelijke weglating van Groen van Prinsterer, tot de zeer groten onder de Nederlandse Calvinisten rangschikt in het beroemd geworden boek **"Erflaters van de Nederlandse Beschaving"**, 7e herziene druk, 1956, pagina's 748—771.

In hun diepgaande studie over "de klokkenist der kleine luyden" verklaart het echtpaar Romein:

"Drieërlei moed heeft de man van overtuiging: moed om tot de kern door te dringen, moed om te beginnen en moed om te volharden. Kuyper had ze alle drie. Alle drie hebben ze zijn kracht bevleugeld. En die kracht heeft hij stelselmatig op het ene doel gericht. Daardoor en daardoor alleen is het mogelijk geweest dat de geschiedenis hem kent als de man, die nog vóór zijn 50e levensjaar verstreken was, een dagblad opgericht, een partij gesticht, een Universiteit geschapen en een Kerk gebouwd had. Als de man wiens kracht daarna, ondanks het doorstaan van twee zenuwcrisissen, nog zó ongebroken was, dat tóen pas zijn nationaal-politieke loopbaan als partijleider en kamerlid begon, die op zijn 64e tot zijn 68e nog 1e minister kon zijn en die daarenboven nog een 200-tal geschriften heeft nagelaten, waaronder één — Ons Program — van 1300 en een ander — Antirevolutionaire Staatkunde — van zelfs 1400 bladzijden. Als de man, die behalve als theoloog en politicus ook nog als journalist geschitterd heeft. Even massaal als de man zelf, is de weerklank die zijn arbeid zowel bij vóór- als tegenstanders vond."

En na uitdrukkelijk verklaard te hebben dat Kuyper nieuw was, zowel in zijn **zijn als denken**, geven de schrijvers aan het slot van hun indrukwekkende verhandeling nog de volgende, markante episode uit zijn vruchtbaar leven:

"Toen de uitgever J. H. Kok uit Kampen in het voorjaar van 1915 de 77-jarige grijsaard (Kuyper) bezocht om hem zijn plan voor de **Antirevolutionaire Staatkunde** voor te leggen, nam Kuyper potlood en papier en becijferde: maandags zóveel, dinsdags zóveel uur, zóveel per week, het hele werk zóveel bladzijden, per uur zóveel bladzijden — dus zonder verhindering december 1916 klaar. En januari 1917 werd inderdaad de laatste aflevering van het bijna anderhalfduizend bladzijden tellende boekwerk aan de intekenaren rondgezonden."

Het bovenstaande spreekt reeds voor zichzelf. We kunnen slechts hopen dat Dr. Bruins Slot en Dr. Kuitert hun academische horizon met spoed mogen verwijden en dat het gereformeerde volk gespaard en behoed moge worden voor een onwetenschappelijk en in feite surrogaat leiderschap!

Bruce Bokhout,
14 Tuna Court, Don Mills, Ont.

De Verkiezingen in Vietnam

Over het algemeen is men zeer tevreden over de opkomst en de uitslag van de verkiezingen in Zuid Vietnam. Het boycotten van de Vietcong heeft men zoveel mogelijk kunnen beperken, zodat de stemmers naar de stembus konden gaan. Ongeveer 80% van de bevolking heeft aan de stemming kunnen deelnemen. Dit is een verblijdend teken. De Vietnamezen hebben nu een kans gekregen om aan de opbouw van hun land mee te werken en de Amerikanen hebben kunnen tonen dat zij werkelijk niet zo oorlogszuchtig zijn als hen wel in de schoenen wordt geschoven.

Het is met de voor- en tegenstanders van de Vietnamese verkiezingen eigenlijk een vreemde zaak. De Boeddhistische groepen waren eerst vierkant vóór een verkiezing om zodoende de macht in handen te kunnen krijgen. Toen de macht van deze lastposten, die onderling ook geen vrede kunnen houden, door Nguyen Cao Ky werd gebroken, was de aardigheid van een verkiezing bij hen er ineens af.

Bij de Amerikaanse en Vietnamese militaire leiders was eerst weinig animo voor verkiezingen, aangezien zij vreesden dat de communisten zouden samenwerken met de Boeddhisten om gezamenlijk te proberen het heft in handen te krijgen. Toen het gevaar van een Boeddhistische en neutrale meerderheid was geweken, stemden de genoemde tegenstanders volledig in met het houden van verkiezingen. De militaire leiders zijn zelfs niet tegen een burger-regering, aangezien ze weten dat wanneer een dergelijke regering het niet zou kunnen bolwerken, de militaire leiders klaar zullen staan om de teugels over te nemen.

Men kan, evenals U Thant, het hoofd schudden over zoveel 'democratie', temeer wanneer men weet, waarover de kranten nagenoeg niets berichtten, dat de Vietcong en sympathiserende Vietnamezen uitgeschakeld zijn om te stemmen. Alleen zij die niet staatsgevaarlijk worden geacht, ontvingen een registratiekaart, die zij aan het stembureau moesten overhandigen alvorens hun stem te mogen uitbrengen.

In normale gevallen zouden wij deze methode ook allesbehalve democratisch kunnen noemen. Toch is dit de enige mogelijkheid om de 'vrije' burgers een kans te geven hun stem uit te brengen zonder door de terreur van de Vietcong in hun vrijheid te worden belemmerd. Ideaal mag het niet zijn, maar gezien de verwarrende en moeilijke situatie in Vietnam, was dit toch wel de beste oplossing. Wat zou er van een democratie terecht komen indien de communisten de overwinning zouden hebben behaald? Laten we hopen dat deze stap mag leiden tot een daadwerkelijke en volkomen democratie.

De motorfiets laat van zich horen

Wanneer uw kinderen een ritje met u maken zullen zij ongetwijfeld meermalen met spanning de motorfietsen volgen die zich met grote snelheid tussen het verkeer wringen. Waarschijnlijk dromen ze al van de tijd wanneer zij in 't bezit van zo'n 'knalpot' zijn.

Zoals de kinderen denken, zo denken de mensen er niet allemaal over. Onlangs publiceerde Time tenminste een artikel over de motorfietsen onder het opschrift: "Een geschenk voor zijn laatste verjaardag". Deze journalist ziet dus weinig heil in het 'ideaal' waarvan vele jongeren tegenwoordig dromen. Hij schijnt door dit veelzeggende opschrift de ouders te willen afschrikken om hun kinderen een motorfiets als geschenk op hun verjaardag te geven.

Uit de hoeveelheid motorfietsen die er het afgelopen zomer zijn verkocht — gedurende de herfst is dit getal nogal gedaald vanwege het minder gunstige weer — blijkt dat de jeugd zich van dergelijke schrikaanjagende artikelen weinig aantrekt.

In 1964 zijn er in Canada reeds 19.932 motorfietsen geïmporteerd, maar in 1965 liep het aantal op tot 48,541. Men heeft de smaak van de motorfiets dus wel te pakken!

De motorfietsen komen voornamelijk uit Engeland, Japan en Italië. Eerst lag Engeland aan de kop, maar de ijverige Japanezen staan nu bovenaan met hun Honda's, Suzuki's en Yamaha's. Uit Italië komen veelal de lichtere motoren, zoals de Lambretta, Vespa en de Ducatus, die voor het merendeel door studenten worden gekocht.

Gedurende de eerste jaren kocht men de motoren met een 50—60 c.c. Nu men echter de smaak ervan te pakken heeft en men gewoon is geraakt aan de motorfiets worden er meer motoren van 100 c.c. verkocht.

De handelaar is best over deze business te spreken. De motoren nemen niet veel bergruimte in vergeleken met een auto en er wordt bovendien procentsgewijs nog meer aan verdiend. Het is echter niet allemaal rozengeur en maneschijn bij de motorverkoop, want er heerst een groot gebrek aan monteurs die weten hoe de motoren in elkaar zitten.

Sommige bedrijven hebben reeds monteurs uit Japan laten overkomen om hen uit te helpen, waarvoor zij goed worden betaald.

De meeste motoren worden gekocht door jongeren en vooral door hen die in de grote steden wonen of werken. In New York heeft men deze zomer reeds een hele herrie gehad om het parkeren van de motorfietsen en scooters. De politie verbood hen deze aan de kant van de weg te parkeren om alle nodige ruimte voor de auto's vrij te laten. Vooral in steden zoals New York, waar de busstaking ongetwijfeld de verkoop van motorfietsen en scooters een injectie heeft gegeven, is het parkeerprobleem nu al onoplosbaar. Laat staan met al die motorfietsen.

De meeste ouderen zullen meer geïnteresseerd zijn bij de statistieken van de ongevallen dan in de verkoop van de motorfietsen. In Canada zijn de gegevens hieromtrent nog onvolledig, maar in Amerika wijzen de statistieken uit dat van de 10.000 motorrijders er 13 staan geregistreerd als ongevallen tegenover 5 op de 10.000 weggebruikers die gebruik maken van auto, vrachtwagen, bus of taxi. In Groot Toronto werden er in 1966 tot zover 500 ongevallen geregistreerd. Het is dan ook begrijpelijk dat de motorrijders in Brits Columbia verplicht zijn een helm te dragen. Een speciale motorfietsenverzekering is eveneens ingesteld en de tijd zal wel niet ver verwijderd zijn dat men wordt verplicht een speciale 'test' af te leggen.

De opgang van de motorfietsen veroorzaakt, volgens Amerikaanse berichten, nog een ander probleem: de diefstal van motorfietsen. Gemakken en ongemakken schijnen altijd samen te gaan.

OM HET LEVEN VAN ONS KIND

door MRS. ROBERT DYKSTRA

(3)

Twee dagen later was ze flink ziek. Per telefoon vanuit het hospitaal sprak ik met de dokter. Volgens de X-rays was de longontsteking nu beter. De koorts werd echter veroorzaakt door "fungus". Ook had zij een pijnlijk mondje. Ze zag eruit alsof ze mazelen had, maar dit werd veroorzaakt door de vele medicijnen. Onder haar armbandje met het naamplaatje, en ook haar "zuigduimpje" waren helemaal open.

Ze nam alleen vocht tot zich en zag er ziek uit. Op 28 december zou zij achttien maanden worden en de dokter kon nog niet zeggen wanneer zij naar huis mocht. De dokter was steeds open en eerlijk tegen ons en als hij beloofde op een zekere tijd te zullen bellen, deed hij het ook.

Op Oudejaarsdag om 1 uur zou hij bellen om te laten weten of Andrea naar huis mocht. En ja, hij verteld ons, dat wij haar nog diezelfde dag mochten komen halen.

Wat een blijdschap op die laatste dag van het jaar. Wij hadden verwacht dat zij uitgelaten zou zijn. Maar ze was juist heel stil toen ik haar in haar bedje aankleedde. Ook in de auto op de weg naar huis hield ze zich heel kalm. Alsof ze het niet helemaal vertrouwde! Eenmaal thuis, zittend in haar high chair keek ze de hele kamer rond, alles in zich opnemend. Zij bleef ernstig en keek ons ook een voor een nauwlettend aan.

Wij gingen intussen eten en lieten haar begaan. Na een uur begon ze ineens te praten, wijzend op de kerstkaarten die langs de muur hingen. Zij scheen ons te vragen waar die vandaan kwamen, want die waren er toch niet toen zij twee maanden geleden vertrok.

De eerste drie dagen heeft zij gegeten zoals nooit tevoren. Het was een feest haar te voeden. Ik kon er niet genoeg van krijgen om naar haar te kijken. Zij was thuis. Wij hadden haar opnieuw gekregen. Ik kon het niet nalaten aan iedereen te vertellen hoe goed ze at. Ze vond alles lekker.

Haar grootouders kwamen op bezoek en voor allen was er reden voor dankbaarheid en blijdschap.

Na het eten moest ze drie kwartier rechtop blijven zitten met het oog op de slappe "stomach valve". Dit moest ze overgroeien en het hield geen verband met haar hartafwijking.

Zo is het een jaar lang aardig goed gegaan. Zij bleef erg vatbaar voor infectieziekten en ik hield haar zoveel mogelijk weg van mensen die verkouden waren. Als ze verkouden werd en ook maar iets verhoging had moesten wij medicijn halen. Soms kon ze thuis blijven, maar dan moesten wij dag en nacht bij haar stomen.

Maar juist als zij op het keerpunt kwam en het los kwam, kreeg ze het door het hoesten benauwd en moest ze toch weer naar het ziekenhuis. Dan was ze te ziek om te protesteren, maar wij wisten wel hoe moeilijk het voor haar was, die eerste dagen in het ziekenhuis.

Ook voor ons als ouders was het iedere keer weer een zware gang haar er heen te brengen, na eerst dagen en nachten alles te hebben geprobeerd om haar thuis te houden.

December 1962 — het was de tijd voor haar jaarlijks onderzoek bij de hartspecialist in het Sick Children's Hospital. Er werd dan een electro cardiogram van haar hartje genomen, er werden X-rays gemaakt en ze werd grondig onderzocht. Ze zag er heel goed uit, was vlug en bijdehand.

De dokter was zeer tevreden. Hij hoopte, dat als ze het volgend jaar weer zo goed was, een operatie niet nodig zou zijn.

Hij zei nog: "She must have had excellent care even since birth with much patience and perseverance, because she looks so well in spite of her heart condition." Voor het eerst was hier iemand, die kon aanvoelen welk een moeilijke tijd achter ons lag. En als er nog enige twijfel in mij leefde, dat alle zorgen en doorwaakte nachten (vooral in haar eerste levensjaar) voortkwamen uit over-bezorgdheid, dan verdween die nu geheel.

Maar we wisten, dat we dit niet in eigen kracht hadden gedaan. Onze hemelse Vader zond ons in Zijn goedheid een Herder op onze weg in de persoon van dominee Verbrugge. Zijn eerste ontmoeting met ons was in het ziekenhuis bij Andrea's bedje, toen zijn drie maanden oud was. Hij heeft ons geleid en ons de weg gewezen, hij toonde veel begrip en liefde, ook voor dit kleine lam van de kudde. Hij is naast ons gegaan gedurende de moeilijke jaren, tot na de operatie. En zijn blijdschap over haar gezondheid was een met de onze. Wij danken God dat Hij ons deze man op onze weg geplaatst heeft.

December 1963. Er was weer een jaar voorbij gegaan. Er was blijdschap geweest om haar gezondheid. Er waren ook zorgelijke dagen geweest wanneer ze met longontsteking in het ziekenhuis lag.

Na dit onderzoek hebben we een lang onderhoud met de dokter gehad. Erg tevreden was hij niet. Het cardiogram had uitgewezen, dat er teveel bloed vloeide door de openingen in de scheiding tussen de twee hartkamers. Dit had tot gevolg, dat de longen te zwaar belast worden. Nu komt de natuur de longen te hulp, waardoor de toevloed van bloed minder wordt. De longen kunnen deze spanning echter niet een leven lang volhouden. En het gevaarlijke hiervan is, volgens de specialisten, dat een kind er in deze periode juist gezond uitziet en levenslustig is. Maar het kan gebeuren, dat de longen het opeens niet langer aankunnen.

Hij zei: "Het kan nog wel één of twee jaar goed gaan, misschien zelfs langer." Maar wat ze in het verleden met zulke patientjes ondervonden is, dat de bloeddruk omhoog gaat op heel jonge leeftijd, en dan is en operatie uitgesloten.

De dokter vroeg onze toestemming om een catheterization test te nemen, waardoor zij dan eerst zeker konden weten hoe groot en waar de opening was.

Wij stemden hierin toe en ontvingen enkele weken later een appointment voor 12 april 1964. Nu was deze test een kleine operatieve ingreep in een ader boven in haar beentje, waarin een fijn buisje of draad werd ingebracht tot in haar hart. Via X-rays en televisie konden de dokters zien wat ze weten wilden.

Voor deze ingreep was een speciale behandelkamer, die deed denken aan een operatiekamer met de vele machines en instrumenten.

Wij waren in de gelegenheid dit alles te bezichtigen kort voor de opening van de nieuwe wing van het Sick Children's Hospital. Alles werd ons uitgelegd en wij konden vragen zoveel als wij wilden. Ook konden wij een kijkje nemen in de operatiekamer voor hartoperaties. De vele machines maken grote indruk. Voor zover dit mogelijk was, werd ons alles uitgelegd. Er was een "cooling off" machine om de temperatuur van de patient lager te brengen. Maar het meest impressieve was wel de hart-long-machine, die het werk van hart en longen overneemt gedurende de operatie. Deze machine was in werking en wij zagen hoe het bloed door de glazen bloedvaten stroomde. Ons werd duidelijk gemaakt hoe een injectie gegeven kan worden in deze machine (dus direct in het bloed) tijdens de operatie. Ook zagen wij op welke wijze lucht in de longen wordt gebracht. Op een bord met vele knopjes, lampjes en wijzers konden de dokters de toestand van de patient aflezen.

Welk een groot wonder is eigenlijk de uitvinding van dergelijke machines. En wat een genade van God, dat hij de zondige mens tot zulk een uitvinding in staat stelt. Wij wisten nu dat via deze machine ons kindje in leven zou blijven terwijl de dokter haar hart zou "repareren". Dan gaan er gedachten en gevoelens door je heen, die moeilijk onder woorden zijn te brengen. Volgens een van de verpleegsters, die ons uitgeleide deed, kon er praktisch niets verkeerd gaan, gezien de geweldige uitvindingen en niet het minst om de kundige hartchirurgen. Toch voelden wij hierin een gevaar, dat de mens zich zo groot zal voelen, dat hij God niet meer nodig heeft. O zeker, we waren dankbaar voor deze mensen en voor de grote uitvindingen. Maar toch zagen wij het als de leiding van God, die dit alles wilde gebruiken om Zijn plan ten uitvoer te brengen.

Enkele dagen na de catheterization test mochten wij Andrea ophalen en zouden wij meteen de uitslag horen van de hartspecialist-cardiologist.

Hij meende dat een operatie in Andrea's geval wel noodzakelijk was, maar hij wilde dit eerst nog bespreken met het college van physicians. Wij waren ervan overtuigd, dat ze eerst absolute zekerheid wilden hebben of dit de enige en juiste weg was. Aan de hand van een "artificial" hart vertelde hij ons precies wat er gedaan zou worden en waarom. De opening in haar hart moest worden dichtgemaakt. Hij zei: "We will sew a piece of natural fibre over het hole, thus mending it. This sounds plain and easy, but of course much is involved. Many precautions have to be taken to avoid any possible complications. The least little error could be fatal. The operation itself takes only moments, but the preparations many hours."

Eind april werd ons gevraagd met de beide dokters te komen praten. Zij raadden ons aan Andrea te laten opereren. Wij konden nog wel een jaar wachten en behoefden ook niet meteen te besluiten. Maar niettemin luidde hun raad haar zo spoedig mogelijk te helpen nu ze gezond en op de juiste leeftijd was.

Er bestond een mogelijkheid, dat ze, op het moment dat ze naar het ziekenhuis moest, verkouden of ziek zou zijn. Dan zou het uitgesteld worden, maar dan zou het wel een maand of drie maanden kunnen duren aleer wij een volgende afspraak zouden kunnen maken. Voor zo'n operatie is heel wat voorbereiding nodig. Zo moet bijvoorbeeld het Rode Kruis zorgen voor twintig mensen, die op de dag van de operatie bloed geven.

Wij stonden als ouders voor een grote beslissing. Uiterlijk gezien was zij gezond en levenslustig, maar dit maakte het juist moeilijker. Was ze zwak en gebrekkig geweest, dan zouden wij misschien dadelijk hebben toegestemd.

Maar na veel praten en denken kwamen wij tot de conclusie, dat juist haar gezondheid zo'n grote zegen was. Nu had ze meer weerstand om zo'n ernstige operatie te doorstaan.

Ons vertrouwen in de dokters was groot. Zij hadden ons steeds op alle mogelijkheden gewezen. En in ons hart wisten we al wel, dat wij met het doktersadvies accoord zouden gaan. Er was geen andere weg! En was het niet onze plicht tegenover ons kind om al het mogelijke te doen, waardoor zij een blijde toekomst tegemoet zou gaan? Mochten wij ons wel laten leiden door de angst en de mogelijke gevolgen van zo'n operatie?

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $5.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

Na een geduldig gedragen lijden nam de Here tot Zich onze lieve man, vader en grootvader

ROELOF HELING,

echtgenoot van Grietje Hooiveld, in de ouderdom van 59 jaar.

Ps. 28:7.

Moorefield, Ont.:
Mrs. R. Heling.

Ina Heling.

Moorefield, Ont.:
Margaret Ossel.
Harry Ossel.
Jerry en Randy.

Rothsay, Ont.:
Jane Meulenbelt.
Aalt Meulenbelt.
Margaret en Tony.

21 September 1966.

Suddenly the Lord has taken unto Himself our only son and little brother

JOHN EGBERT,

on September 22nd, 1966, at the early age of 21 months.

"Thy way, O God, is in the Sanctuary."
Ps. 77:13A.

Mr. & Mrs. John Jager and Ditta.

Abbotsford, B.C.
33820 South Fraser Way.

Op 23 september 1966 nam de Here plotseling tot Zich, door een noodlottig ongeval, onze geliefde schoonzoon en zwager

PIETER LUINSTRA,

op de leeftijd van bijna 35 jaar. Geliefde echtgenoot van Hesther Luinstra—Hallema en vader van Sammy, Lorie en Kathy.

Gezang 239 (N.B.).

R.R. 2, Fenwick, Ont.

Namens de diepbedroefde familie:
G. Hallema.

R.R. 4, Waterford,
Ontario, Canada.

De teraardebestelling heeft plaats gevonden op 27 september, 's namiddags om 2 uur in Fenwick, Ont.

On the Lord's Day, September 4th, 1966, after a short illness, the Lord called suddenly Home, in his 60th year, my dear husband

MURK VISSER.

"When we are called to part
it gives us inward pain;
But we shall still be joined
in heart and hope to
meet again."

Hymn 477 vs. 4.

Mrs. A. M. Visser—Roukema.

Duncan, B.C.,

Op 28 september 1966 nam de Here tot Zich Zijn kind, onze geliefde vader en grootvader

RITZE BORG,

op de leeftijd van 66 jaar.

Geliefde echtgenoot van M. Borg—Kleefman.

Uithuizermeden:
H. Borg.
Sarnia, Ont.:
L. Borg.
H. Borg—van den Dool.
Hamilton, Ont.:
J. Borg.
T. Borg—Huisman.
Schomberg, Ont.:
G. Borg.
T. Borg—Geertsema.
Georgetown, Ont.:
J. Borg.
S. Borg—Dryfhout.
Uithuizermeden:
G. Borg.
A. Borg—Boersma.
Wittmund, Duitsland:
Fam. L. Borg.
Uithuizermeden:
D. Borg.

En kleinkinderen.

Uithuizermeden, Ned.
Havenweg 24.

Urgently needed:

EXPERIENCED BAKER

for expanding business. Must be able to work all pastries. Good starting salary and benefits. Reply stating full particulars to Dutton Home Bakery, P.O. Box 282, Dutton, Ontario.

SHOESTORE

with repair shop for sale in Mid-Western Ontario. In a town with a large Ref. C. and C.R.C. and Chr. school. For more information write to box 1913, % Calvinist-Contact, Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Wanted:

AGGRESSIVE YOUNG MAN

or middle age man. Hardworking, reliable, to assist in poultry processing and delivering. Single man acceptable. Apply in writing to Mr. K. VanLeeuwen, R.R. 1, Grimsby, Ont.

KOSTGANGER EN/OF HUISGENOOT GEVRAAGD

omgeving Port Lambton, Ont. Schrijf onder no. 1912, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Heden ontvingen wij uit Holland het bericht, dat het de Here behaagde tot Zich te nemen in volle verzekerdheid eds geloofs onze geliefde moder, behuwd-, groot- en overgrootmoeder

MAAIKE BUIZER—KOLFF,

in de gezegende ouderdom van 83 jaar en sinds 1958 weduwe van Cornelis Buizer.

"Haar leven was Christus, haar sterven gewin."

Veenhuizen (Ned.):
J. van Haeringen—Buizer.
N. van Haeringen.
Nagelen, N.O.P. (Ned.):
Wed. Alb. Buizer—van Driel.
Bleiswijk (Ned.):
A. Biemond—Buizer.
G. Biemond.
Wolphartsdijk (Ned.):
K. Buizer.
P. Buizer—Goedbloed.
Goes (Ned.):
L. op 't Hof—Buizer.
B. op 't Hof.
Brandon (Can.):
Joh. Buizer.
S. Buizer—Dieleman.
Krabbendijke (Ned.):
J. C. Buizer.
Kruiningen (Ned.):
J. P. Dieleman—Buizer.
M. Dieleman.
Goes (Ned.):
M. v. d. Guchte—Buizer.
J. v. d. Guchte.
Krabbendijke (Ned.):
T. Buizer.
Bunnik (Ned.):
A. E. van Vark—Buizer.
W. van Vark.
Selkirk (Can.):
B. W. Buizer.
M. Buizer—van Westen.

Klein- en achterkleinkinderen.

Brandon, (Man.),
2 oktober 1966.

APPLES FOR SALE

Spy and Delicious. Pick them yourself for 50¢ a bushel. C. Bruulsema, Carluke Rd., Ancaster. Phone 648-3940 or 648-3376.

KOSTHUIS AANGEBODEN

een net degelijk kosthuis voor nette jongeman in Weston, Ont. (Toronto). 249-4985. Parking.

HOUSE FOR SALE

410 - 27 St. S., Lethbridge, Alberta. Contact L. Rozema, 403 Main St. W., Grimsby, Ont.

Exceptional Offer

DAIRY FARM, 121 acres choice land overlooking Beamsville and Lake Ontario, beautifully located two-family home.

The good barns, with silo equipped, with new stable cleaner, house three dozen milking Holsteins. Equipment includes: bulk cooler, irrigation system with Nevor-Dry spring, full line of machinery. 6000 bales hay. This farm is a profitable going concern, but family circumstances forces sale.

Asking $56,000 with $15,000 down but open to offers.

Contact GERRIT OTTEN NOW, at 563-7904.

Harold Jarvis
Real Estate Limited
(REALTOR)
4 Nelles Road South 945-2208
GRIMSBY, ONT.
Serving Niagara Since 1949

1968: Een Veelbelovend Jaar?

In 1963 heeft de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties 1968 uitgeroepen tot het Internationale Jaar voor de Rechten van de Mens. Het is dan twintig jaar geleden dat de **Universal Declaration of Human Rights** werd getekend.

Canada's Staatssecretaris, Miss Judy LaMarsh, wil nu alvast plannen maken dat Canada deze herdenking op een betekenisvolle manier gaat vieren. Ze schreef een uitvoerige brief aan de president van de Canadian Citizenship Council (CCC), Mr. J. T. Thorson, waarin de Council werd uitgenodigd deze herfst een speciale vergadering uit te schrijven van belangrijke organisaties in Canada die zouden kunnen bijdragen tot het slagen van de herdenking. Deze conferentie vond plaats van 12 tot 14 september in Ottawa. De C.J.L. Foundation en de C.L.A.C., die ook gevraagd waren te komen, hadden Mr. G. Vandezande opgedragen hen te vertegenwoordigen.

De conferentie begon met een diner dat onder leiding stond van Mr. Thorson. Miss LaMarsh was ook aanwezig. In haar toespraak drong ze er op aan dat de rechten van de mens eerst en vooral te maken hebben met de individuele inwoners van ons land. De problemen op het terrein van de arbeid behoorden vooral de aandacht te hebben van het Canadese publiek. Een McGill professor, Dr. John Humphrey, sprak ook en daarna kregen alle aanwezige organisaties gelegenheid zich te introduceren en hun plannen uit de doeken te doen voor het herdenkingsjaar.

Nadat Mr. Alan Borovoy had gesproken namens de Canadian Labour Congress, kreeg Mr. Vandezande het woord. Mr. Borovoy had met geen woord het onderwerp van het recht van vrijheid van vereniging en godsdienst aangeroerd. Inplaats daarvan, drong hij er bij de aanwezigen op aan om voor altijd een einde te maken aan rassendiscrimintie. Het was jammer dat deze man het gedwongen lidmaatschap of steun op het gebied van de arbeid niet eens noemde. Mr. Vandezande, na eerst uitgelegd te hebben dat de C.L.A.C. en de C.J.L. Foundation in de uitvoering van hun werk zich willen binden aan God's Woord, pleitte echter om zekere "doeleinden te verwezenlijken voor het einde van 1968", namelijk het introduceren van federale en provinciale wetgeving (aangaande arbeidsproblemen) die meer in overeenstemming zou zijn met de rechten en vrijheden gegarandeerd aan alle inwoners van Canada en welke genoemd zijn in **The Canadian Bill of Rights** en de **Universal Declaration of Human Rights.** Deze recommendatie van Mr. Vandezande werd geadopteerd. Mr. Borovoy kon er geen vinger tussen krijgen en stemde er ook voor.

Vast staat nu dat een Nationale Conferentie zal worden georganiseerd in 1968. Mr. Vandezande suggereerde dat alvast nu begonnen kon worden met het organiseren van studieconferenties waar de deelnemende organisaties hun meningen aangaande concrete problemen naar voren konden brengen en hun zienswijzen konden worden bestudeerd en besproken. Voorts stelde hij voor dat een commissie benoemd diende te worden voor het klaarmaken van specifieke rapporten om die te presenteren aan de in 1968 te houden conferentie. Verscheidene afgevaardigden ondersteunden dit voorstel en de eerste secretaris van de CCC, Mr. Alan Clarke, beloofde het in ernstige overweging te zullen nemen.

Verdere besprekingen zullen worden gevoerd op een tweede vergadering welke in december zal worden gehouden. De C.L.A.C. en de C.J.L. Foundation hopen dan ook weer aanwezig te zijn. Het doel daarvan is duidelijk: meer begrip te kweken voor het Bijbels perspectief in arbeidsverhoudingen en te laten zien dat recht en vrijheid onlosmakelijk aan elkaar verbonden zijn. Deze organisaties hopen dat hun medewerking aan de National Conference er toe mag bijdragen dat 1968 inderdaad een veelbelovend jaar zal worden!

* * *

De Foundation blijft geregeld contact houden met mensen die haar om raad vroegen aangaande hun arbeidsvergunningen. Twee employees van Loblaw Groceterias Company, Willowdale, Ontario, ontvingen een antwoord op hun schrijven waarin ze hun bezwaren hadden geuit tegen verplichte steunverlening aan de Union of Canadian Retail Employees (CLC). De personeelschef schreef dat de Company en de Union tot overeenstemming waren gekomen dat "for the time being" ze een bedrag gelijk aan UCRE contributies aan een liefdadige instelling mochten geven.

In januari van dit jaar hadden Bill Bethlehem, Henry Buitenhuis, Harry Postma, en Thies Vanderveen, allen woonachtig in Burlington, Ontario, een soortgelijk schrijven gericht aan hun werkgever, de Public Utilities Commission of Burlington, in verband met hun ernstige bezwaren tegen verplichte betaling aan de International Brotherhood of Electrical Workers (AFL-CIO-CLC). Pas gedurende september kregen ze een antwoord op hun brief. De directeur van de Commission, Mr. E. A. Washburn, schreef dat het op 31 maart 1966 aflopende contract pas vernieuwd kon worden op 6 september. Had het vorige contract deze trouwe CLAC begunstigers niet verplicht IBEW contributies te betalen, in de onderhandelingen voor het nieuwe contract, schreef Mr. Washburn, waren de Commission en de Union tot overeenstemming gekomen dat deze werkers elke maand een bedrag aan IBEW contributies mochten overmaken aan het Leger des Heils.

De Foundation is blij met deze ontwikkelingen. Veel werk moet er nog verzet worden. We hopen dat U er toe bijdraagt dat dit werk gedaan kan worden.

S. De Jong,
C.J.L. Foundation,
P.O. Box 151, Rexdale, Ont.

TE HUUR voor klein gezin:
Direct te aanvaarden.

Ongeveer 120 acre farm

Grote barn. 3 slaapkamer huis, dicht bij Jarvis.

Melkcontract kan overgenomen worden als koeien en hooi worden gekocht.

$150.00 per maand.

Jack Bylsma
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

BROILER FARMS

26,000 quota, 55 acres, 2 new barns, tractor, spreader, propane gas, small house, $85,000.—.

15,600 quota, 3½ acres, excellent highway location, town water and gas. Very good house, some fruit, $50,000.—.

6100 quota, 2½ acres, ideal location, good barn, also barn equipment for 20 sows, good brick house. Full price $28,000.—. Favourable financing.

Turkey Broilers, 50,000 sq. ft., 1 new barn, 3 older, good highway location, town water and gas, solid brick house, some fruit. Asking $85,000.—.

Call or write

GERRIT OTTEN
P.O. BEAMSVILLE, ONT.
Phone 563-7904
AGENT FOR HAROLD JARVIS REAL ESTATE, GRIMSBY, ONT.

LABOREERT U

aan maag- en darmzwakte, -krampen, -zweer, gassen, ischias-jichtreuma, klier, lever of longaand., nierontst., -steen of -gruis, open wonden, trage ontlast., uitslag, zweren, puisten, jeuk, uitputting, wormen en maden, zenuwzwakte of -ontstek. of

enige andere slep. ziekte?

Neemt de vanouds bekende onschad. Florakruiden. Schitterende resultaten. Uw ziekte en klachten melden aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

Wanted: An experienced

MARRIED MAN

for general work on cash crop hog farm, to start Nov. 1, 1966. H. Knip, R.R. 1, Claudeboye, Ont. Phone 228-6218.

TEACHER NEEDED

The Calvin Christian School of Dundas presently needs a qualified teacher for grade 3.

Please send applications to Mr. John Stronks, Principal, R.R. 2, Dundas, Ont.

Dairy Farm

285 Acres on Welland River near Wellandport, 90 head of Registered Holstein, excellent milk quota, modern barns and house, full line of good equipment. Asking price $130,000.00. Reasonable terms arranged. This is only one of a good selection of dairy farms.

Call

Charles Freure
WELLANDPORT, ONT. 386-6150
Representing Donald Alsop Agencies Limited,
Realtor, Fonthill, Ont.

57½ Acre Farm

8 mijl vanaf Wellandport. 8-Kamer huis, van alle gemakken voorzien. Barn 60 x 30. Melkhuis. Vraagprijs $14,500.00, $5,600.00 down payment.

Jack Bylsma
REAL ESTATE
1607 King St. East, Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

FARMS TE KOOP

130 acre farm with milkcontract aan de hoofdweg, 4 mijl van Simcoe. Grote barn, 35 stanchions en boxstalls, silo, 35 koeien, 14 heifers. Een complete serie moderne machines. Mooi dubbel frame huis, 4 slaapkamers, van alle gemakken voorzien. Tevens melkhuis en bulktank. De prijs voor dit alles is $45,000 en voor een goed gezin met $5000 cash ligt deze farm in Uw bereik.

156 acre farm, 3 mijl van Ingersoll, het 9-kamer stenen huis is van alle gemakken voorzien. Grote gebouwen. Met de farm gaat de gehele oogst. 53 stuks vee (Holstein) en een complete lijn machinerieën. Het vee en de machines zijn rond $20,000 waard. De vraagprijs voor dit alls is $51,000 met $10,000 down en $200 per maand, aflossing en interest. Open hypotheek.

86 acre farm, 1 mijl van Brownsville, 68 acres bewerkbaar. $16,000 met $3000 down.

100 acres in Cantore, dicht bij Embro, nieuwe barn, 3-bedroom huis. Totale prijs $22,000 met $5000 down.

100 acres, 5 mijl van Woodstock. Grote barn, stenen huis, $20,000 met $5000 down.

En voor meer farms van 50 tot 500 acre, schrijf of bel

Mr. of Mrs. Jan Wybenga
Box 73, BEACHVILLE, ONT.
Tel. 423-6406
Vertegenwoordigen
Henri Bouckaert
Realtor, Aylmer, Ont.

Harry Den Haan
Tax Consultant
(Registered)
10 Leavesden Place,
HAMILTON, ONT.
Phone 383-6713
SPECIALIZING IN FARM INCOME TAX
For better service:
If you want us to prepare your 1966 taxpapers, please phone collect Person to Person now.
Clients accepted within 100 miles from Hamilton.
No advance payment.

VARIA

Voor sommigen is godsdienst als een bus: ze rijden mee als die hun richting uit gaat.

(De Strijdkreet)

SUPERINTENDENT PSYCHIATRIST
and Part-time Psychiatrist wanted

for 30-bed private Psychiatric Hospital, with in- and out-patient services, to open in Ontario in 1968. Comparable Salary.

Apply to A. Vandermaas, M.D., President Salem Christian Sanitarium Assoc., Inc., 10 Norris Place, St. Catharines, Ontario.

DIRECTOR OF NURSING
WANTED

for a Psychiatric Hospital in Ontario, to open in July 1968. Should be available shortly for organization and psychiatric post-graduate training. B.Sc.N. preferred. Standard salary.

Apply to A. Vandermaas, M.D., President, Salem Christian Sanitarium Assoc., Inc., 10 Norris Place, St. Catharines, Ontario.

In cooperation with the Graphic Export Centre, Amsterdam, Holland, we are now able to accept inquiries to place all your COMMERCIAL PRINTING requirements with well established Dutch Printing Firms. Our 14 years of Canadian experience in this field is your guarantee for prompt service at competitive prices. For quotations and further information write to:

WENSTOR Enterprises,
P.O. Box 84,
BRAMPTON, Ontario.

COME AND ENJOY OUR DELICIOUS FOOD AT THE

"Dutch Kitchen"

full course meals, snacks, etc.

You can find us at the **International Plowing Match** at

Seaforth, Ont.

Oct. 11 - 12 - 13 - 14

ALTIJD HET ALLERBESTE

Speciale aanbieding

(Thanksgiving Weekend)

HAM .... 65¢ per ½ pond
LEVERWORST .... 65¢ per pond
VOORTMAN'S KOEKJES ...... 2 pakjes voor 65¢

Prachtige sortering WOL
Sterke Schoenen en Terlenka Rokjes

ZIE DE MEEST UITGEBREIDE KEUZE IN HOLLANDSE EN ANDERE GEIMPORTEERDE ARTIKELEN BIJ:

Niemeyer's

Thistletown, Ont.
993 Albion Road
471-4842

Newmarket, Ont.
212 Main Street
895-5281

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Brockville, Ont., H. Numan te Essex, Ont.

Bedankt

voor Niagara Falls, Ont., J. A. Quartel te Hamilton (Immanuel), Ont.

voor Brockville, Ont., H. Numan te Essex, Ont.

Aangenomen

naar Windsor, Ont., als Home Missionary, D. Kwantes te High River, Alta.

WINDSOR, ONT. — De Chr. Ref. Church heeft een begin gemaakt met de kerkelijke arbeid in Windsor, een centrum van hoger onderwijs. Een gebouw is voorlopig voor een jaar gehuurd. Rev. Kwantes van High River, Alta. heeft het beroep als 'Home Missionary' naar Windsor aangenomen om de ongeveer 15 gezinnen, die momenteel tot de gemeente van Essex behoren, als predikant te dienen.

Men hoopt, dat op de duur meer gezinnen zich in Windsor zullen gaan vestigen.

FREE CHR. REF. CHURCH

Bedankt

voor Vineland, Ont., J. Tamminga te Grand Rapids, Mich., U.S.A.

DRIE THEOLOGISCHE STUDENTEN

Nu de heer G. Bilkes Jr. van St. Thomas, Ont. als student is toegelaten tot Calvin Theological Seminary in Grand Rapids, Mich. heeft de Free Chr. Ref. Church momenteel drie van haar leden die voor predikant studeren. De heer Stehouwer is in zijn laatste studiejaar en de heer Pronk in zijn tweede tudiejaar. Beiden studeren eveneens in Grand Rapids.

FAREWELL REV. E. GRITTER

After serving us since May '63, first as Student Pastor, then since Sept. '63 as our Minister, the Rev. E. Gritter accepted a call to the Maranatha Chr. Ref. Church of Belleville, Ont.

On Sunday, Sept. 18 in the evening-service he preached his farewell sermon on the subject: "The Lord, The Church and the Ministers". Text: Rev. 1 verses 12-16. Ministers come and go, but He, that holds the Seven Golden Candlesticks remains the Same, for ever and ever and keeps His Church.

After the service, the Rev. R. Praamsma of Collingwood spoke words of thanks and appreciation for the work Rev. Gritter had done in Classis Toronto.

On Monday a farewell evening for the congregation was organized. In words and rhyme many words of thanks and appreciation for the work done by Rev. and Mrs. Gritter were spoken by members of consistory and the societies. For the Barrie congregation elder De Boer as well as Rev. J. Van Dyk spoke words of farewell, and thanks for the work done as Counsellor when Barrie was vacant.

As a token of appreciation an office-chair was presented to Rev. Gritter; Mrs. Gritter received a potted plant for her work as teacher of our Bible class during the past years.

Rev. Gritter gave a short oversight of his labours among us and thanked everyone for making his stay in Orillia such a pleasant and fruitful one.

We sang "Blest be the tie that binds", and "Dat 's Heren zegen op u daal". Rev. Gritter led in prayer and thanksgiving.

For the Consistory,
F. Greydanus, Clerk.

INSTALLATION REV. P. MANTEL

September 8 was a happy day for the congregation of Calvary Chr. Ref. Church of Ottawa East. On this day Rev. Peter Mantel was installed as our new minister. The service took place in the Queen Mary Public School. This auditorium is rented by our church as a temporary meeting place for our Sunday morning services. Rev. Schaafsma was in charge of the service. He spoke on the text from Jeremiah 20:7-9, especially on the words: "Thou hast deceived me, . . . thou art stronger than I." Two neighbouring ministers from Kingston and Williamsburg also participated in the service. Attending the installation service were delegates from the Athens, Brockville and Kemptville Chr. Ref. Churches. After the service refreshments were served to out of town visitors.

Sunday, September 11, was the first Sunday for our minister to preach to the congregation. The text chosen for this particular service was Phil. 2:16. Rev. Mantel spoke on the theme: "Holding Forth the Word of Life." This was a challenge to the congregation. As member of the church God wants us to hold forth, to show or to proclaim Jesus Christ in our lives by word and deeds. In the afternoon he spoke on the text found in John 21: "Feed My Sheep." In this sermon he explained what God expects from his ministers. It was a joy and a blessing this first Sunday to hear our own minister again, challenging and instructing us from the Word of God.

The welcome evening was held later on in the week at the Ridge Rd. Chapel. The leaders of the different societies welcomed our minister and his family and extended invitations to attend their meetings. Both Rev. and Mrs. Mantel spoke words of thanks to the congregation and expressed their desire that the Lord may bless their labours in our midst. We look unto the Lord to bring this about.

Sincerely yours,
Mr. A. Bouwers, clerk.

Vergadering verzet

In ons vorig nummer vermeldden wij, dat de Mayor van Hamilton, Hon. Victor K. Copps, zou spreken op een banquet van de Christian Action Foundation op 29 oktober. Aangezien nu blijkt, dat Mayor Copps op die datum verhinderd is, zal de samenkomst een week worden uitgesteld. De Mayor komt dus op 5 november a.s. spreken in het gebouw van de Christian Action Foundation in Hamilton, Ont., West 5th Street off Mohawk Road.

Van Andere Drukpersen

HOE ZAG JEZUS ER UIT?

"**De man die niemand kent**" van Bruce Barton wordt door "Het Beste" ("Reader's Digest") een meesterwerk genoemd. Dit maandblad wordt ook door protestanten veel gelezen, maar wij kunnen het beslist **niet** als gids op godsdienstig gebied aanbevelen.

De religieuze artikelen in "Het Beste" hebben weinig te maken met de 12 artikelen van het christelijk geloof. Ze lijken er wel op, maar dát maakt ze juist zo gevaarlijk. In een van die artikelen stond dat diep onder onze diepste roerselen een groene heilige plaats is waar het leven zilverkleurig ontspringt, en als iemand dat nu maar gelooft en een of andere kerk laat beslissen hoe de eredienst moet verlopen, dat wacht God in de kamer ernaast. Ja, dat zal waar zijn, maar wie gaat nog naar de kamer ernaast, als hij God al diep in zichzelf gevonden heeft? Dit is de religie van "Het Beste": iets groens en iets zilvers onder diepe roerselen, met als tegenwicht het door de zon gebruinde van de hoge gestalte van Jezus, de buitenman, de organisator, in wie een Amerikaanse president verloren is gegaan. "De man die niemand kent" is niemand. Dit boek, waarin Jezus getekend wordt als de stichter van het moderne zakenleven, is een streep door Jesaja's profetie: "Hij had gestalte noch luister, dat wij hem zouden hebben aangezien, noch gedaante, dat wij hem zouden hebben begeerd." Dat wil niet zeggen dat Jezus er uit zag zoals schilders Hem hebben uitgebeeld: een tengere, dromerige, zachte, vrouwelijke man. De woorden van Lucas: "Het kind groeide op en werd krachtig", zijn in de loop der eeuwen verdwenen achter de gezangen over het lijdzame lam. Als timmerman moest Jezus hard werken: bomen vellen in het bos, stenen hakken uit de bergwand. Later bracht Hij al zijn dagen door in de open lucht, zijn gezicht gebronsd door zon en wind. Vele mensen menen dat zij tegen Jezus zijn, maar ze zijn alleen tegen het scheve beeld van Jezus dat hun is voor gehouden. Hij was niet het type van de vergeestelijkte man, met valse gelaatskleur en dunne lippen die nooit lachen. Dat hebben wij van Hem gemaakt, om Hem daardoor op een veilige afstand te houden. Wij laten Hem verbleken tot een schim in het verleden of een schim achter de wolken. Wij omhullen Hem met een bovenaardse glans waarin Hij zijn echte menselijkheid verliest. Wij zouden verstenen van schrik, als wij zouden ontdekken hoe groot de afstand is die ontelbare christenen geschapen hebben tussen zichzelf en Jezus. Maar nu mogen wij niet uit reactie Jezus annexeren als één van ons, die gestalte geeft aan onze religieuze idealen. En dat doet Barton. Zijn boek staat vol onwaarheden, op elke bladzij; ik noem er vijftien.

Het verzet van Nazareth had diepere motieven dan dat een kleine stad nooit kan geloven dat zij iets heeft voortgebracht dat groter is dan zijzelf. Dat Jezus Mattheüs riep in het voorbijgaan, zegt meer dan dat elk staatshoofd hier een meester in het werven van medewerkers ontdekken kan. Toen Jezus bij de ontmoeting met de Romeinse hoofdman zei: "Zo groot geloof vond Ik nergens", bedoelde Hij heel iets anders dan dat zij beiden als leiders meteen elkaar begrepen, omdat zij dezelfde problemen kenden, dezelfde macht hadden, dezelfde taal spraken. Het was niet de hoofdman in de hoofdman die Hem aansprak. Toen Hij Simon de naam Petrus gaf, zat daar meer achter dan dat Hij zijn mensen kende; Hij kende ook de God van zijn mensen. Dat Johannes de Doper niet kon organiseren; dat Jezus zich over zijn roeping bewust werd door de berichten over het succes van Johannes; dat Maria een groter plaats in de theologie kreeg omdat zij langer leefde dan Jozef; dat de invloed van Jezus' persoonlijkheid op vrouwen en zieken een kwestie was van soepele kracht van zijn spieren en de blozende huid die sprak van het rijke, rode bloed dat er onder stroomde; dat Pilatus met zijn "zie de mens" de stoerheid van de jonge Jezus op het oog had; dat de evangeliën uitvoerig het lijden en sterven van Jezus verhalen, alleen omdat eenvoudige mensen nu eenmaal van alle levensverschijnselen de dood de meest dramatische vinden; dat er in het oude testament ternauwernood een glans van humor is; dat zijn boodschap hier op neerkwam: dat een gelukkige God graag gelukkige kinderen heeft; dat Jezus als alle grote karakters een soevereine minachting had voor kritiek; dat het devies van een Engelsman: "Geef nooit uitleg, verontschuldig u nooit, laat ze maar brullen" ook wel Jezus' devies had kunnen zijn; dat de moderne verkoopmethoden waarop de zakenlui trots zijn, een schitterend voorbeeld vinden in de woorden van Jezus; dat zijn gelijkenissen de meest afdoende advertenties aller tijden zijn, — dat zijn allemaal leugens, zodat dit boek gevaarlijker is dan vele moderne romans waarin de naam Jezus alleen als vloek voorkomt. Wat moeten we na al die successen van Jezus, de zakenman, met het kruis? En de opstanding is er helemaal niet bij. En Paulus is er niet bij, met zijn niet voor reclame geschikte spreuk: als ik zwak ben, dan ben ik machtig. Barton vergeet hoe veel wij verliezen door voor Christus te kiezen.

Ik vind het maar een griezelige zaak dat miljoenen mensen menselijkerwijs gesproken geen kans meer hebben om Jezus te ontdekken zoals Hij werkelijk is, omdat Hij schuil gaat achter een eeuwenlange traditie en niet minder achter de allernieuwste "onthullingen" die de traditie omvèrwerpen.

Dr. O. Jager.
Uit: Jong Gereformeerd

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

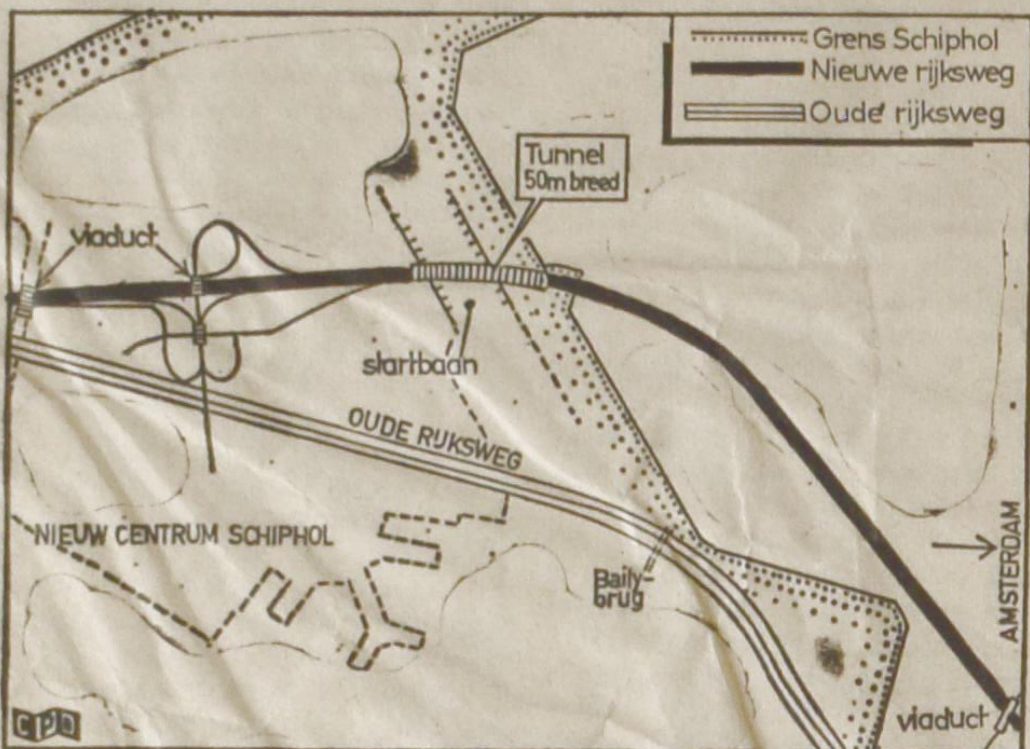
....

Breedste tunnel van Europa

NIEUWE AUTOWEG GAAT ONDER SCHIPHOL DOOR

In de loop van 1967 zal Schiphol zijn nieuwe complex van startbanen gereed hebben. Voor het verkeer van Nederland betekent dit dat men t.z.t. met zijn auto onder een vliegtuig door kan rijden, want de omgelegde Rijksweg 4 duikt onder de startbanen van Schiphol door. Deze startbanen dragen t.z.t vliegtuigen van 200 tot 300 ton.

Het nieuwe deel Rijksweg baart vooral opzien door de breedste tunnel van Europa, want deze tunnel — voor een deel reeds in gebruik bij Badhoevedorp — is ruim 50 meter breed! De lengte van deze tunnel is maar gering, nauwelijks 800 meter. De tunnel staat op maar liefst 2650 palen. Het wegdek bij de tunnel kan worden verwarmd. Zonder twijfel zullen veel automobilisten t.z.t. het genoegen willen smaken eens een keer onder een vliegveld door te rijden. Een nieuwe toeristische sensatie is op komst.

Italiaanse service voor buitenlandse automobilisten

Aangezien buitenlanders, volgens de Italiaanse Automobiel Club (ACI) Italië het liefst passeren wanneer zij een vacantietocht per auto maken omdat de Italiaanse wegen zo slecht schijnen te zijn, biedt de genoemde vereniging de betrokkenen gratis services aan indien het kleine reparaties betreft. De vraag is echter of deze service voldoend zal zijn om meer toeristen aan te trekken. Waarschijnlijk zou het beter zijn om de Italianen zelf eens wat meer 'wees-een-heer-in-het-verkeer' regels in te prenten, want nergens in Europa komen zoveel auto-ongelukken met dodelijke afloop voor als in Italië.

Gezien het aantal toeristen dat Italië jaarlijks bezoekt — 23 miljoen in 1965, die zo'n $1.100 miljoen of 66% van het buitenlandse inkomen achterlieten — is het begrijpelijk dat men graag de toerist van dienst wil zijn.

Hoewel Italië nog steeds bovenaan de lijst staat als een favoriet voor toeristen, de enorme concurrentie op het gebied van het toerisme pikt hun heel wat klanten af die nu in Spanje of Griekenland hun vacantie doorbrengen. De ondernemingen die belast zijn met het toerisme zijn na de oorlog enorm toegenomen. Het aantal reisbureaux over de gehele wereld is sinds de oorlog van 20.000 opgeklommen tot 317.000. Italië kan wat het aantrekken van toeristen betreft dus niet op haar lauweren rusten.

Mrs. Johnson krijgt hulp

Zoals bekend is, vooral bij onze Amerikaanse lezers, heeft de vrouw van president Johnson het plan geopperd om de Amerikaanse snelwegen een schoonmaakbeurt te geven. Ze wil het toelaten van borden en plakkaten zoveel mogelijk beperken. Bovendien wil zij de auto-kerkhoven die men herhaaldelijk langs de snelwegen aantreft, opruimen. Gelijk heeft ze! Ze krijgt echter onverwachts hulp van iemand die een machine heeft uitgevonden om de afgedankte auto's bijna glad te strijken. Het is een compacte machine die gemakkelijk kan worden vervoerd. De auto's worden door een hydraulische zaag platgedrukt, zodat de auto niet hoger is dan 6 inches, hoewel ze nagenoeg de normale lengte behoudt.

De uitvinder wordt misschien nog wel eens voor een etentje op het Witte Huis uitgenodigd!

VOOR DE FARMERS

AAN WIE IS HET WOORD *NU?*

Aangezien ik door familie-omstandigheden momenteel aan de overkant van de oceaan vertoef, is het misschien enigszins moeilijk om over de zaken van de Christelijke Boerenbond te schrijven, daar ik voornamelijk ben aangewezen op de brieven die mij geregeld worden toegezonden. Toch kan ik U het volgende mededelen.

De afgelopen zomer heeft de secretaris van de Boerenbond voorgesteld een 'Cooperative Market' op te richten. Dit voorstel is rondgestuurd aan alle Locals en is door Mr. Verkuyl eveneens in het laatste bulletin geplaatst. Zeer velen hebben hun instemming met het voorstel betuigd. Alleen onze erevoorzitter leverde enige kritiek. Wat Mr. Zijlstra heeft geschreven is dan ook zeer juist.

Het schrijven van de secretaris was echter geen volledig uitgewerkt plan, maar een suggestie, een plan in grote lijnen. Van de leden wordt verwacht dat zij het plan nader bestuderen en uitwerken. Hetzelfde geldt voor de locals en het hoofdbestuur. Daarom is het woord aan U, de farmer!

In de vorige artikelen onder deze rubriek hebt U kunnen lezen dat wij contact hebben opgenomen met de leden van de nieuwe Milk Board, maar eveneens schriftelijk contact hebben gezocht met de twee grote landbouw-organisaties om aan deze organisaties ons voorstel van een "cooperative milk market" voor te leggen.

De Farmers Union heeft hier vrijwel direct op geantwoord en om een samenspreking gevraagd. Er is nu een begin gemaakt met correspondentie met deze organisaties. Van de Federation of Agriculture kwam aanvankelijk geen bericht, doch onlangs ontving ik van deze organisatie ook een schrijven, waarin onder meer staat te lezen:

> "Your letter written on behalf of the Christian Federated Farmers of Canada was read and discussed at length at our last directors meeting. It was decided to refer this to the Welland County Milk-committee, because we feel this comes under their jurisdiction."

Uit de gegevens blijkt dus dat de Federation of Agriculture het voorstel niet in de doofpot stopt.

In een rondschrijven is U de afgelopen zomer ook gevraagd het idee van de "cooperative milk market" te verspreiden en door te geven aan de diverse county milk committees.

In de statuten van onze federatie wordt immers uitdrukkelijk gezegd dat wij moeten trachten samen te werken met de bestaande organisaties, zoals dit punt op onze laatste vergadering van afgevaardigden opnieuw is onderstreept. Nu, onze secretaris heeft deze woorden deze zomer in daden omgezet en, zoals U ziet, niet zonder resultaat. Een lid van de Milk Board heeft mij persoonlijk verteld dat de Board alle aandacht aan deze zaak zal besteden .

Zoals eerder gezegd, het woord is nu aan de christen-farmer!

U moet zelf aan het organiseren. Het moet niet nodig zijn om bij het bestuur aan te kloppen om sprekers die U zouden moeten aanmoedigen. Waarom zou het ook? Uw eigen belangen staan hiermee immers op het spel.

Overal waar enkele farmers wonen moet, indien mogelijk, een plaatselijke vereniging worden opgericht. Indien dit echter onmogelijk is kan elke individuele farmer de federatie steunen.

Jammr genoeg horen we na zo'n dringende oproep: "Ze willen $5 van ons hebben. Het is weer om het geld begonnen."

Wees eens eerlijk: kunt U een boerderij in stand houden zonder geld? Of dacht U misschien dat de bestaande Farmers Unions zonder geld hun werkzaamheden konden verrichten? De contributie was dit jaar $10 en naar ik gehoord heb zal de contributie worden verdubbeld. De arbeider betaalt nog veel meer voor zijn organisatie. Zou een Christelijke Boerenbond dan *zonder* geld haar activiteitn kunnen ontplooien? Onze federatie kan niet vruchtbaar werkzaam zijn wanneer haar werkzaamheden worden beperkt tot het houden van enkele vergaderingen per jaar. Wanneer wij, evenals de bestaande organisaties, onze bezwaren en voorstellen aan de minister willen voorleggen, dan moeten we daarvoor eerst de zaken op de bestuursvergaderingen overleggen en daarna heel wat reizen en trekken. Eigenlijk hebben wij een centraal bureau nodig en een gesalarieerde fieldman willen we ooit wat bereiken. Momenteel kunnen we ons wel behelpen met een secretaris die eens een brief schrijft, maar dat kan zo niet voortduren.

Vooral op het ogenblik, nu de bestaande unions hun programma's, voorstellen en klachten aan het ministerie van landbouw bekend maken, moeten wij op het appèl zijn. Wij hebben duizenden christenboeren, die gezamenlijk de landbouwpolitiek zouden kunnen beïnvloeden. Wij mogen dit niet overlaten aan neutrale unions en later hun voorstellen bekritiseren of het landbouwbeleid van de minister afkeuren, zonder dat wij zelf ooit de moeite genomen hebben om onze mening naar voren te brengen.

Ook wat de financiën betreft is het woord aan U! Van u hangt het af of we wat zullen bereiken. Zeker, we kunnen deze arbeid niet in eigen kracht verrichten, maar een werkeloos afwachten is beslist een onchristelijke levenshouding.

Het woord is aan *U!*

C. Verburg, secr.
R.R. 1, Wellandport, Ont.

